

Ἡ Ἀδρα τοῦ Πολυμήνου μοῦ ἔστειλε 2 δραχ. δια νάνανεωσὴν δια δύο μῆνας ἢ συνδρομὴ τῆς ἐν Μιτωλήνῃ πτωχῆς κόρης τῆς συσταθείσης ὑπὸ τοῦ Κραυαλλίνου Σπηλαίου ὑπ' ἀριθ. 14. Τώρα τῆς λείπουν 4 μῆνες ἀκόμη διὰ νὰ γίνῃ ἡ συνδρομὴ τῆς διόλου τὸ τρέχον ἔτος, καὶ νὰ ἴδωμεν ποῖος θὰ κάμῃ τὸ καλὸν αὐτὸ εἰς τὸ πτωχὸν κοριτσάκι.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ δὲ ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ἰερογράφης, α. (Ν. Μ. αὐτὸ ἐξέλεξα, τὸ ὅποιον καὶ σὺ βεβαίως θὰ προτιμᾷς) Γλυκεῖα Παριδίνα, κ. Ἀγροδιαίτος α. (Α. Α. Μ.) καὶ Ἰδαυικὴ Γλυκεῖα κ. (ἔστειλα τὰ ἐλλείποντα φυλλάδια.)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: Ἑλληνίς, κ. Μαγεμένο Ἰσιότηρι, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουσι μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Ἰσοτάσεις μὲ δνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγγημένα, δὲν δημοσιεύονται.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἐμπνευσμένη Μουσικός μετὴν Καρδίαν Μουσικῆς καὶ Αἰθεροβάμου Φαντασίαν—ἡ Ἀδρα τῆς Χίου μετὴν Ἀθάνατον Ἑλλάδα, Οὐράνιον Τῶρον, Νικηφόρον Οὐρανόν καὶ Δάκρον τῆς Ἀνακουφισίως—ὁ Καραμπαμπούλας μετὸν Τόισρον, Ριγολέτον, Τραλιανόν καὶ Ἀγοναστήν—ἡ Ἀκταιώρις μετὸν Ἀσπρὴν, Χάμικον, Οὐράνιον Τῶρον καὶ Παλλάδα—τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνδύμα μετὴν Χρονόπτερον Ἑλπίδα, Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, Νικηφόρον Ἑλλάδα, Ἐρωσις ἢ Θάνατος καὶ Ζήτω ἢ Ἑλλάς—ὁ Ἀτρομητος Δέων μετὸ Ἐρωσις ἢ Θάνατος, Ἑλληνικὴν Γλώσσαν, Χιονομένην Περιστέραν, Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν καὶ Προσφιλή Ἀνάμνησον—ὁ Ἰνδικὸς Λαίος μετὸν Δάξαν, Βαρελάκι, Περιστέρικον τῆς Ἰθάκης καὶ Ἐθνικὸν Λάβαρον—τὸ Μελαχρῶν Ἑλληνόπουλο μετὴν Σαυθὴν Μουσομὲ καὶ Κυρίαν δὲν μετὸ Μέλιν—ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀνθέων μετὴ τῆς Φράκικης τ' Ἀγριοπούλου καὶ Σαυθῶ—ἡ Ἐθνοποιός Ἑλληνίς μετὸ Σπέρτο, Βαρελάκι, Διακορθεῖσαν Ἀρσενικήδα, Ἐθνομάρτυρα καὶ Λάβαρον—τὸ Ἐὐσομον Κόρινον μετὴν Δαφνοστεφῆ Σημαίαν καὶ Σπέρτο—ὁ Δευνοκίμαντος Αἰγιαλὸς μετὸν Ἀστὴρα τῆς Εὐτυχίας, Ἑλληνικὴν Ἰδέαν καὶ Γοθδικὸν Πύργον—τὸ Μαγεμένο Ἀκρογιάλι μετὸν Ἄγγελον τῆς Εὐφροσύνης, καὶ Μυθόλοσον Δαφνοβλάστην ἢ Νεράδα τοῦ Γαλοῦ μετὸν Ἄγγελον τῆς Εὐφροσύνης, Βαρελάκι, Μαγομαρτένο Δάκρον καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ—ἡ Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ μετὸν Ἄγγελον τῆς Εὐφροσύνης καὶ Περιστέρικον τῆς Ἰθάκης—ὁ Δάξανος μετὸ Μαγομαρτένο Δάκρον καὶ Τаланτομένην Ἑλπίδα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Λυσιδία (μετὸ πολλὴν εὐχαριστήριον ἀνέγνωσα τὰ τοῦ ταξιδίου σου καλῶς ἤλθες.) Νεράϊδαν τοῦ Γαλοῦ (τὸ ψευδώνυμον σου μοῦ ἀρέσει πολὺ) Ἄγγελον τῆς Εὐφροσύνης (ναί, εἶπε ἀπὸ τὸν Πύργον) τῆς Φράκικης τ' Ἀγριοπούλου (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ῥαῖον δελτάριον, ἐνώπιον προπατιῶν τὸ περιεχόμενον) Ἀμμητον Γελοτοπιόν (ὄλα τὰ φυλλάδια ἔχουν ἐνδιαφέρον, μὴ σέ μέλη!) Φιλελεύθερον (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ ἢ Κάκια σ' εὐχαριστεῖ

ἐκ τῶν προτέρων ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾷς εἶνε καὶ ἔχει) Θούρειον Ὑμνον (ἢ κοινὴ λεξούλα) εἶνε τὸ μέγ' τὰ δὲ τρία γράμματα, τὸ καὶ, τὸ γ' καὶ τὸ α' ἐνότητες τῶρα;) Κυνηγέτιδα Ἀρτεμιν (ἢ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρεσε πολὺ) Ἀγνήν Καρδίαν, Ἐθνοποιός Ἑλληνίδα (ἔστειλα) Χιονομένην Περιστέραν (εὐχαριστῶ πολὺ) Ζήτω ἢ Ἑλλάς καὶ Σαν (θὰ ἐξετάσω καὶ θὰ κάμω ὅ, τι εἶνε δικαίον, συμφώνως μετὸς δρους τοῦ Διαγωνισμοῦ) Ἑλληνικὴν Ἰδέαν, Οὐρειον τῆς Ψυχῆς (ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς) δὲν εἶδε τὸ ἀστρον τῆς Ἀρμονίας ἀλλ' ὅ, τιδὴποτε καὶ ἂν λέγῃ, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ διαρρησθῇ ἐναντίον ὄλων δι' ὅσα ἔγραψεν ἕνας) Ἀτρομητον Δέων (δυστυχῶς, δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ὄλα τὰ Παιδικὰ Πνεύματα ποῦ μοῦ στέλλουν τὸ εἶπα πολλὰκις) Βασίλισσαν τῶν Ἀνθέων κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαΐου, ὅ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου
[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δὲν νὰ γράφωσι τὰς λύσεις, τὸν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλους, ἂν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

276. Λεξιγέφυρος.
Εἶνε πρόθεσις τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἄλλο τὸ φορέει. Ἦ ὄλον μου δὲ τὸ ἀνοίγει. Τὸ διαβάσεις καὶ... ἀπορῆς.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεραυνοβόλου Διὸς

277. Μεταγραμματισμός.
Ἐκπέμπω ἤχους ζᾶχαρι καὶ μελωδίες μέλι. Μοῦ κάνεις μιὰ μεταβολή. Κι' ἂν εἶμαι ἄνθος ἢ καρπὸς ἔσονται σὲ μέλει. Μὲ τρώγεις μ' ὄρεξι πολλή.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Θύματος τοῦ Φθόνου

278. Ἀναγραμματισμός.
Ἐν ὄρος τῆς Ἑλλάδος Τὸ ἀναγραμματίζω Κ' ἐπίρρημα ἀμέσως Μὲ τοῦτο σχηματίζω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Ποντιαδὸς Αἴσας

279. Αἶνιγμα.
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου τὸ θηλυκὸν μου Ἐὐσομον ἄνθος τὸ οὐδέτερον μου.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κνανολεῖου Λαβάρου

280. Πυγμαῖς.
+ Οἱ σταυροὶ οὐράνιον σῶμα.
* + * = Ἐπίρρημα τόπου.
** + ** = Μέρος τοῦ πλοίου.
*** + *** = Οὐράνιον σῶμα.
**** + **** = Πόλις τῆς Ἀγγλίας.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λεβαντικῶ Ἀνθους

281. Φύρδην Μίγδην.
Ὡς δένου λύκιον σὴ τροπίδας
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλοπάτριδος Ἑλληνοπούλας

282—286. Μαγικὴ Συλλαβή.
Τῆ ἀνταλλαγῆ τριῶν γραμμάτων ἕκαστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μιᾶς τριψηφίου συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζεσθε ἄλλας λέξεις:
ἄγνος, Κάρυστος, ἀγγλικός, Ἀγνώσιος, Πέλοπον.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βιτωρῶος Οὐγγῶ

287. Διπλὴ Μεσοστιχίς.
Ἐκ τῶν δύο μεσάλων γραμμάτων ἕκαστης τῶν ζητουμένων λέξεων τὰ πρῶτα κατὰ σει-

ρὰν ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἥρωα, τὰ δὲ δευτέρα ἀρχαῖον βασιλεῖα, βασιανίζόμενον εἰς τὸν Ἄδην: 1, Κένταυρος, 2, Ἀρχαῖος ἰατρός, 3, Βυζαντινὸς Ἀυτοκράτωρ, 4, Μίγμα, 5, Ὄνομα γυναικείον, 6, Ἀρχαία πόλις, 7, Ἐκκρισις νοσηρὰ, 8, Φυτόν.

288. Μικτόν.
αε-τ-αο-κ-ι'ο-στ-ιαο
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Δόξης τῆς Ἑλλάδος

289. Γρίφος.
τοτ
τοτ Φ τοτ οὔτε γ
τοτ γρα τοτ οτ πλάσις
τοτ
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ τοῦ Παρνασσῶ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 18.
214. Γελωτοποιός (γελῶ, τό, Πῖος).—215. Ἰτός-Σῖτος.—216. Πρὸς-Πύρρος.—217. Ὀμελέτα (ο μελετᾷ.)
218. ΒΟΡΙΟΝ ΟΡΙΟΝ ΡΙΟΝ ΙΟΝ ΟΝ Ν
219. Ἄν ἀποδογυρίσετε τὴν εἰκόνα, θὰ ἴδῃτε τὸν πελῶρινον ἰδιοκτήτην. Ὁ σκοῦφος τοῦ σχηματίζεται ἀπὸ τὸ ἀνασχηματισμὸν ποδὶ τοῦ πεσομένου ἀνθρώπου, ἢ δὲ μύτη τοῦ ἀπὸ τὸ χέρι ποῦ κρατεῖ τὸ μπαστούνι. Τὰ ἄλλα τὰ βλέπετε.—220. ΣΑΜΘ, ΑΠΑΣ, ΛΑΡΑ, ΑΡΤΙ, ΜΑΙΑ, ΙΣΟΣ (ΣΑΛΑΜΙΣ, ΑΠΑΡΑΣ-κευος, ΜΑΡΤΙΟΣ, ΗΣΙΑΙΑΣ).—221. Εἰ δόξαν κτᾶσθαι ἐθέλης, παραδείγμασι χρωτὸς βελτίστοις.—222. Ὁ Ἐδισσων εἶνε μέγας ἐφευρέτης (Ο εδ εἰς ον-η-Ε με γὰ-ς ἐφ' εὑρε-τις.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτά 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτά 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότρωαι τῶν 10 πληθύνονται ὡς νὰ ἦσαν 10.]

Ἡ Τаланτομένη Ἑλπίς δὲν δέχεται ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετὴν Σταγόνα ἐν τῷ Ὀκεανῷ. (Ζ—143)

Γονεῖς καὶ κηδεμόνες!

Ἀσφαλίσατε τὴν ζωὴν σας καὶ τὸ μέλλον τῶν τέκνων σας εἰς τὴν μεγάλην ἀσφαλιστικὴν ἑταιρίαν **“ΡΩΣΣΙΑ”**.
Ἀσφάλισαι: Ζωῆς, προικοδοτήσεων, πυρός, δυστυχημάτων, μεταφορῶν, θρασύσεως δέλων.
Ἐποικιάστημα ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Σταδίου 21

ΕΡΓΑ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ, Τιμᾶται δε. ἢ φρ. 2
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Πρώτη, δε. ἢ φρ. 3
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Σειρὰ Δευτέρα, δε. ἢ φρ. 3
[Αἱ δύο Σειραὶ ὁμοῦ δε. ἢ φρ. 5, 50 καὶ χροσόδετοι δε. ἢ φρ. 7.]
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ, δε. ἢ φρ. 8.
[Χροσόδετος, δε. ἢ φρ. 8, 50]

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,0
Ἔτησίαν... δε. 8,—	Ἔτησίαν φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος... > 4,50	Ἐξάμηνος > 5,50	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Τρίμηνος... > 2,50	Τρίμηνος > 3,—	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὀδὸς Ἐυερπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον.
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		Ἐν Ἀθήναις, 19 Μαΐου 1907	Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 25
Περίοδος Β'—Τόμος 14ος			

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἄν καὶ μερικαὶ ἀπὸ ἐκείνας τὰς λέξεις, ποῦ ἐπρόφερον ὁ Ἀτσιγγανός, ἦσαν πρωτάκουστοι διὰ τὴν Ἀνδρέαν, ἐν τούτοις τὸ νόημά των δὲν τῆς διέφυγεν· εἶδεν ὅτι ἤθελεν νὰ τὴν ἐνδύσων μετὰ τὰ ἐνδύματα ἐνὸς κοριτσοῦ, ποῦ κατεζητεῖτο ἀπὸ τὴν αστυνομίαν διὰ τὰς κλεψίαις ποῦ εἶχε κάμῃ καί, ἐνῶ ἡ κλεφτρίτσα θὰ ἐσώζετο μετὰ τὰ ἐνδύματα τῆς Ἀνδρέας, αὐτὴ, κουρελοφορεμένη σὰν Ἀτσιγγανοπούλα, διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν φυλακὴν ἀντὶ ἐκείνης.

Ὁ ἄνδρας καὶ ἡ γυναῖκα ἐγελοῦσαν πονηρὰ μετὰξὺ των, ὅσον ἐσυλλογίζοντο τὸ παιγνίδι ποῦ θὰ ἔπαιζαν εἰς τοὺς χωροφύλακας καὶ τὸν ἀγροφύλακα· δὲν εἶνε ὅμως δύσκολον νὰ φαντασθῆτε ὅτι ἡ δεσποινὴς Δεβουσοῦ διόλου δὲν συνμερίζετο τὴν ἰλαρότητά των.

— Περὶμένε με ἐδῶ, εἶπεν ἡ Ἀτσιγγάνα εἰς τὸν Ἀτσιγγανὸν τῆς πάω νὰ φέρω τὰ ρούχα τῆς Λείας. Τί κρῖμα ποῦ εἶνε ἀκριβῶς τὰ καλλίτερα ἀπ' ὅσα ἔχει φορεμένα ὡς τὰ τώρα! Τὰ μάτια σου τέσσερα στήν ἀρχοντοπούλα μας, μὴν τύχη καὶ σοῦ φύγη!

— Ναί, πήγαινε καὶ μὴ χασομερᾷς· δὲν θάτανε ὁμορφοπρᾶγμα νὰ μᾶς σακώσουσιν σ' αὐτὴ τὴν δουλειά. Μόλις εἶχεν ἐξαφανισθῇ ἡ Ἀτσιγγάνα ἀνάμεσα εἰς δύο σωροὺς τοῦ σανοῦ, καὶ ὁ ἄνδρας τῆς, ἀνακαλύψας τὴν βαλιτζάν τῆς Ἀνδρέας, μι-

σοκρυμμένην μέσα στὰ χορτάρια, ἔσκυψε καὶ τὴν ἐσήκωσε. Ἦτο κλεισμένη μετὸ κλειδί.

— Δώσέ μου τὸ κλειδί! διέταξε μετὰ ἄβρον τόνον, ἐνῶ ἐκύτταζε λοξὰ, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἡ συντρόφισσά του δὲν τὸν ἔβλεπεν.

Ἡ Ἀνδρέα ἔχωσε τὸ χέρι τῆς εἰς τὴν τσέπην τοῦ ἐπανωρορίου τῆς, ἔβγαλε τὸ πρᾶγμα ποῦ τῆς ἐζητοῦσαν, καὶ τὸ ἐπέταξε μετὰ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν ἐπάνω ἀπὸ τὴν θημωνιάν, εἰς τὴν βᾶσιν τῆς ὁποίας ἐστέκοντο.

— Νὰ το! τοῦ εἶπε μετὰ περιπαικτικῶ γέλιῳ εὐρὲ το, ἂν μπορῆς!

Ὁ κορὸς ἐκείνος ἄνθρωπος ἐμούργησεν ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν του καὶ τὸν θυμὸν του μετὸν γρόνθον ὑψηλά, ἐβάδισε τότε πρὸς τὸ καίμενον τὸ κορίτσι.

Ἡ ἔκφρασις τῆς τρελλῆς τρομάρας, τὴν ὁποίαν ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἔκαμε νὰ πάρουν τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ θύματος του, ἀφώπλισαν τὸν ἄνθρωπον ποῦ ἦτο ἐτοιμος νὰ κτυπήσῃ.

— Α! μὰ ἡ κακία σου δὲν ἔχει ὄρια! τῆς εἶπεν, ἐνῶ ἄφινε τὸ χέρι του νὰ πέσῃ, χωρὶς νὰ τὴν κτυπήσῃ. Τί κακομαθημένο κορίτσι! Σὲ συγχωρῶ αὐτὴ τὴ φορὰ κύττα ὅμως, μὴν τύχη καὶ παίξῃς μαζὶ μου πιά αὐτὸ τὸ παιγνίδι;...

Καὶ ἐπειτα, καθὼς εἶδε τὴν γυναῖκα του νὰ ἐπιστρέφῃ, ἐκρυψε κανονικὰ τὴν βαλιτζάν κάτω ἀπὸ τὰ κουρέλια τῆς μπλούζας του καὶ ἀπεμακρύνθη διὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ, μετὰ κλειδί ἢ χωρὶς κλειδί, καὶ νὰ ἐξετάσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς.

— Τυχρῆ εἶσαι, εἶπεν ἡ μέγαιρα εἰς τὴν Ἀνδρέαν· τῆς ἔχουνε δώσῃ, λίγες μέρες εἶνε τώρα, τῆς κόρης μου μιὰ καινούρια φορεσιά, γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ κουρέλια ποῦ εἶχε πρὶν, ὅπου αἱ τρύπες ἐπίασαν περισσότερον τόπο παρὰ τὸ ρούχον· ἂν δὲν ἦταν ἔτσι, νὰ σοῦ πῶ, θὰ ἔχανες σημαντικὰ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν ἐνῶ τώρα... Καί, καθὼς τὰ ἔλεγεν αὐτὰ, ἐπέταξεν εἰς τὰ πόδια τῆς φαντασμένης μας, ποῦ ἔτρεμεν ὄλη, ἕνα τσίτινο φουστάνι κ' ἕνα μπλουζάκι ἀπὸ φέλπαν με κτυπητὰ χρώματα, ἂν καὶ φοβερὰ ξεθωριασμένα, ποῦ εἶχε φέρῃ διὰ νὰ τῆς ἀλλάξῃ τὰ ἐνδύματα.

Ἐβλεπεν ἡ Ἀνδρέα ὅτι πᾶσα ἀντίστασις θὰ ἦτο ματαία καὶ ὅτι εἰς τὸ ἐρημικὸν ἐκεῖνο μέρος, ὅχι μόνον αἱ φωναὶ τῆς δὲν θὰ ἠκούοντο, ἀπὸ κἀνένα, ἀλλὰ ὡς ἀποτέλεσμα θὰ εἶχαν νὰ τῆς κάμουν διπλὰ μαρτύρια· αἱ βα-

«Ὅτε ἡ μάνα σου ἢ ἴδια δὲν θὰ σ' ἐγνώριζε!...» (Σελ. 194, στ. β').

σανισται της ἠναγκάσθη λοιπὸν νὰ τὸ πᾶρη ἀπόφασιν, καὶ νὰ βγάλῃ τὸ ἐπανωφοράκι της καὶ τὸ ὠραῖο της φόρεμα, διὰ νὰ φορέσῃ εἰς τὴν θέσιν των τὰ ἄθλια παληόρουχα τῆς Ἀτσιγγανοπούλας.

Τὸ μπλουζάκι ἐταίριαζεν ὅπωςδὴποτε εἰς τὸ σῶμά της, ἀλλὰ τὸ φουστάνι τῆς ἦτο παραπολὺ κοντό, καὶ ἄφινε γυμνά εἰς τὰ γόνατα τὰ πόδια της, τὰ φυλακισμένα μέσα στὴς μαῦρες κάλτσες.

— Δὲν θέλω νὰ τὸ φορέσω αὐτό! — Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλω! ἐφώναξε κ' ἔκλαιε πικρὰ δι' αὐτὴν τὴν ταπεινώσιν. — Ὅτὰ τὸ πῶ τοῦ πατέρα μου! θὰ πᾶω στὴν ἀστυνομία! θὰ...

— Μάλιστα, μάλιστα, τὸ ξέρουμε, γατοῦλά μου, θὰ πᾶς νὰ κάνῃς τὰ παραπανά σου, εἶπεν ἡ Ἀτσιγγάνα μὲ χλευαστικὸν τρόπον· περίμενε ὅμως τοῦλάχιστον νὰ σὲ στολίωσιν πρῶτα ὅπως πρέπει καὶ χρειάζεται. Σίμωνά, ἔλα γρήγορα ἐδῶ! — ἐφώναξε πρὸς τὸν ἄξιον σύντροφόν της.

Ὁ ἄνδρας της ἐπλησίασε, κουνιστὸς καὶ λυγιστὸς, καί, ἅμα εἶδε τὴν μεταμόρφωσιν τῆς Ἀνδρέας, ἐξέφρασε τὴν εὐχάριστήν του.

— Ε! ε! δὲν εἶνε διόλου ἄσχημη ἔτσι! ... Δὲν τῆς λείπει, γιὰ νὰ μοιάζῃ σὰν δική μας, παρὰ ν' ἀλλάξουν λιγάκι καὶ τὰ μοῦτρα τῆς χρώμα.

— Μὰ γι' αὐτὸ σ' ἐφώναξα κ' ἐγώ! ἔλα λοιπὸν, κουνήσου, τεμπέλαρε, καὶ δώσέ μου γρήγορα τὴν μπογιά!

— Νά! νά! Μὰ θὰ τῆς βιάσῃ, ὑποθέτω, μονάχα τὰ χέρια καὶ τὸ πρόσωπο;

— Ἐννοεῖται! ἀπήντησεν ἡ μάγισσα, ἐνῶ ἤρπαζε τὸ βαζάκι, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε περιεῖχε μουστάρδα, ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἀνδρός της.

Τότε, μὲ τὸ νύχι της, — καὶ εἶχε κἄτι νύχια μακρὰ καὶ σκληρὰ σὰν τὰ γαμψώνυχα τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, — ἀνεσήκωσε τὸ βούλωμα τοῦ δοχείου, καὶ εἰς τὴν ἀλοιφήν ποῦ ἦτο μέσα ἐθύθισε ἓνα κουρέλι ἀπὸ τόσσα φοβερὰ λερωμένο.

Ἡ Ἀνδρέα ἐκύτταξε μὲ ἀνησυχίαν ὅλας ἐκεῖνας τὰς προετοιμασίας, καὶ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα της, τί τάχα ἐσκόπευαν οἱ Ἀτσιγγανοὶ νὰ κάμουν. Ἀλλοίμονον! Δὲν ἤγγησε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ νὰ βεβαιωθῇ.

Ἡ Ἀτσιγγάνα σκοπὸν εἶχε ἀπλούστατα νὰ τῆς μαυρίσῃ τὸ χρῶμα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὴν κάμῃ νὰ φαίνεται, ἀπὸ μακρὰν τοῦλάχιστον, σὰν Ἀτσιγγανοπούλα.

Καὶ πάλιν ἡ δυστυχισμένη Ἀνδρέα ἄλλο δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ ὑποταχθῇ. Ὑπήκουσε λοιπὸν εἰς τὴν ἀπότομον διαταγὴν ποῦ τῆς ἐδόθη νὰ καθῆσθαι καὶ ἡ στρίγλα, γονατισμένη ἐμπρὸς της, ἤρχισε νὰ τῆς πασσαλείφῃ τὸ πρόσωπον καὶ τὰ χέρια της ἕως ἐκεῖ ποῦ τὴν ἐσκέπαζαν τὰ ἐνδύματα.

— Νά! ἐφώναξε, καθὼς ἔκαμνε, ἅμα ἐτελείωσε τὸ ἔργον της, μερικὰ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, διὰ νὰ καμαρώσῃ καλύτερα τὸ κατόρθωμά της· οὔτε ἡ μάγισσα οὔτε ἡ Ἰδα δὲν θὰ σ' ἐγνώριζε! ... Ἀ! μὰ εἶνε καὶ τὰ μαλλιά σου τώρα, ποῦ πρέπει νὰ πέσουν κ' αὐτὰ δὲν ταιριάζουν διόλου μὲ τὸ χρῶμά σου.

Αὐτὸς ὁ νέος κίνδυνος ἔκαμνε τὴν ἀπελπισίαν τῆς ἁμοιρῆς Ἀνδρέας νὰ ὑπερβῇ κάθε ὄριον.

— Ὅχι, ὄχι! δὲν θέλω! ὠλόλοζε, κ' ἔφερε τὰ χέρια της πρὸς τὰ ὠραῖα μακρὰ μαλλιά της διὰ νὰ τὰ προστατεύσῃ ἀπὸ τὰς δύο χαλυδίνιας λεπίδας, ποῦ εἶχεν ἀνοίξῃ ἡ ἀνδρογυναῖκα ἐκεῖνη ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν της. — Ἀχ! σὰς παρακαλῶ, — τῆς ἔλεγε, καὶ τὸ στῆθός της ἐφουσκωνεν ἀπὸ τοὺς λυγμούς, — λυπηθῆτέ με, ἀετήσέ μου τὰ μαλλιά μου.

Κ' ἐσήκωνε πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Ἀτσιγγάνας τὰ ἱκετευτικά της βλέμματα, μὲ τὴν ἀμυδρὰν ἐλπίδα ὅτι αὐτὸς θὰ συνεκινεῖτο εὐκολότερα, παρὰ ἡ ἄκαμπτος σύντροφός του.

Αἱ ὀλίγαι ἐκατοντάδες τῶν φράγκων, τὰ ὁποῖα αὐτὸς εἶχεν ἀνασύρη ἀπὸ τὴν μικρὰν βαλίτσαν εἶχεν ἄραγε προδιαθέσῃ τὴν καρδίαν του εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν; ἢ μήπως εἶδεν ὅτι ἦτο ἐπικίνδυνον ν' ἀργοποροῦν περισσότερο εἰς αὐτοὺς τοὺς τόπους; ... Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἀφοῦ ἔβγαλεν ἀπὸ τὰ χονδρὰ χεῖλη του τὴν πίπαν ποῦ εἶχεν ἀκόμη κ' ἐκάπνιζε:

— Ἐλα τώρα, ἐμουρμούρισε, ἄφησέ της ἡσυχία τὰ μαλλιά της, Νελίδα. Φθάνει ἕως ἐδῶ καιρὸς εἶνε νὰ τὸ κόψουμε λάσπη. Κ' εἴπειτα, τὸ ξέρεις πολὺ καλά, ἡ Λεῖα μας ἔχει κ' αὐτὴ μακρὰ μαλλιά, μόλις λίγο σκουρότερα ἀπὸ τὰ μαλλιά αὐτῆς τῆς μικρῆς.

Χωρὶς διόλου νὰ λογαριάσῃ τὴν θέλησιν ποῦ εἶχεν ἐκφράσῃ ὁ ἄνδρας της, ἡ Ἀτσιγγάνα ἀνοίγοντας κοντὰ εἰς τὸ αὐτὴ τῆς Ἀνδρέας τὸ τεράστιον σκουριασμένο ψαλίδι ποῦ ἐκρατοῦσε· καὶ ἄλλο δὲν ἐσυλλογίσθη παρὰ μόνον ἂν θὰ εἶχε καιρὸν, διὰ ν' ἀποτελειώσῃ τὴν θυσίαν ποῦ ἐσχεδιάζε. Εἶχε, καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, πολὺ μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ κόψῃ τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα μαλλιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ἐσυλλογίζετο, κἄτι χρηματάκια θὰ ἔβγαλεν. Ὁ ἄνδρας της ὅμως δὲν τὴν ἄφησε. Ὁρμήσε πρὸς τὴν Ἀτσιγγάναν, τῆς ἐτράβηξε πίσω τὸ χεῖρ καὶ τῆς ἀπέσπασε, μὲ κίνδυνον νὰ τὴν πληγώσῃ ἢ νὰ πληγωθῇ ὁ ἴδιος, τὸ ψαλίδι ποῦ ἦτο ἐτοιμὴ ἐκεῖνη νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὰ ξανθοπλόκαμα μαλλιά τῆς ἁμοιρῆς Ἀνδρέας.

Ἡ Ἀτσιγγάνα, ἀφωπλισμένη τώρα, ἐτραύλιζε μέσα στὰ δόντια της μερικὰς ὑποκώφους βλασφημίας· εἴπειτα ἐσκύψε καὶ ἔκαμνε βιαστικά καὶ γρήγορα ἓνα

δέμα τὰ ὠραῖα φορέματα τῆς μικρῆς. — Ἀλήθεια, ποῦ εἶνε τὸ πούγγι σου; τὴν ἠρώτησεν ἐξαφνα, παρατηροῦσα αὐτὴν μὲ βλέμμα ἀπληροσεν καὶ φιλόποπτον. Δὲν ἐσηκώθηκας βέβαια νὰ πᾶς σὲ ταξεῖδι χωρὶς παράδες. Ἐλα, λέγε μου ποῦ εἶνε τὸ κομπόδεμά σου, καὶ κῦττα νὰ μὴ μὲ γελᾷς!

Ἐβάδισε πρὸς τὴν Ἀνδρέαν μὲ ὄψιν τόσον θηριωδῶς ἀποφασιστικῆν, ὥστε αὐτὴ ἡ καίμενη ὑπεχώρησεν ἐξ ἐνστικτοῦ μερικὰ βήματα.

— Ἦτανε μέσα στὸ σάκκο μου, ἔσπευσε νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τὸν ἐπῆρε!

Τῆς ἐφαίνεται κακὸν αὐτὸ ποῦ ἔκαμνε: νὰ καταγγεῖλῃ τὸν ἄνθρωπον, τοῦ ὁποῖου ἡ παρέμβασις τὴν εἶχε προστατεύσῃ ἀπὸ τὸν ταπεινωτικὸν ἀκρωτηριασμὸν τῶν μαλλιῶν της· ἀλλὰ, ἐπὶ τέλους, αὐτὸς ἦτο πολὺ καλλίτερός της εἰς θέσιν ν' ἀμυνθῇ ἐναντίον τῆς μανίας τῆς συντρόφου του. Μὲ μάτια γεμάτα λύσσαν καὶ μὲ μουγγρίσματα μανισμένου θηρίου, ἡ Ἀτσιγγάνα ἐγύρισε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀνδρός της καὶ ἠθέλησε νὰ μάθῃ εἰς τί ποσὸν ἀνῆρχοντο τὰ πλιάτσικα.

Ὁ ἄνδρας ἐζάρωσε τότε τὰ τεράστια φρυγανώδη φρύδια του.

— Κῦττα τὴ δουλειά σου, ἐσύ, τῆς ἀπήντησεν ἀνασηκῶνων τοὺς ὤμους του· καὶ γι' αὐτὸ νὰ μὴ σὲ μέλῃ!

Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ ἔδωκεν ἀφορμὴν νὰ λούσῃ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἀτσιγγάνου χεῖμαρρος ἀπὸ ὑδριστικώτατα χονδρόλογα, καὶ τότε ἡ Ἀνδρέα εὐρήκε τὴν εὐκαιρίαν νὰ τρυπώσῃ γρήγορα-γρήγορα ὀπίσω ἀπὸ τὴν θημωνίαν τοῦ σανοῦ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωράφι καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ. Ἀλλὰ, ὅπως προείπαμεν, ἡ γῆ ἐθαλοῦλωνε κατὰ τὸ μέσον, σὰν μεγάλην λεκάνην, καί, ἐπειδὴ ἦτο ἀνάγκη ἀπὸ ἐκεῖ νὰ περάσῃ καὶ ν' ἀναβῇ τὴν ἀντίθετον πλευρὰν τῆς κοιλότητος, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν δρόμον, θὰ ἐξετίθετο εἰς τὰ βλέμματα τῶν δύο ἀλητῶν, ποῦ ἐφιλονεικοῦσαν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῆς θημωνιάς.

Ἐπρεπεν ὅμως νὰ φύγῃ ὅπωςδὴποτε ἀπὸ κοντὰ των καὶ νὰ φύγῃ ἀμέσως, διότι φόδος ἦτο μήπως ὁ ἄνδρας θελήσῃ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, διότι τὸν εἶχε καταγγεῖλῃ. Ἐρρίψε, δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, ἀπελπιστικά βλέμματα, καὶ, ὅταν τέλος εἶδεν, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἓνα ρῆγμα εἰς τὸν φράκτην ποῦ ἐχώριζε τὸ χωράφι ἀπὸ τὸ διπλανὸ του, ἀπεμακρύνθη ἡσυχά-ἡσυχά ἀπὸ τὸ πρόσκαιρον ἄσυλον, τὸ ὁποῖον τῆς παρεῖχεν ὁ σωρὸς τοῦ ἔρηου χόρτου, ἐφθασεν εἰς τὸ ρῆγμα, καί, χωρὶς νὰ κάμῃ τὸν ἐλάχιστον κρότον, ἐγλύστρησε κ' ἐπέρασε μὲσ' ἀπὸ τὸ χάλασμα.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ φράκτου ἦτο σκαμμένο ἓνα στενὸ καὶ βαθὺ χανδάκι, γεμάτο ἀπὸ βάτους καὶ τσουκνίδες. Ἡ Ἀνδρέα ἐπέσεν ἐκεῖ μέσα κ' ἔμεινε τρυπωμένη ἐκεῖ, ἀκίνητος, συγκρατοῦσα τὴν ἀναπνοὴν της, μὲ τὰ μάτια της διαρκῶς προσηλωμένα εἰς τὸ ρῆγμα, τὸ ὁποῖον τῆς εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ περάσῃ. Εἶχε δύο μόλις λεπτά κρυμμένη ἐκεῖ, ὅταν αἱ ἐξωργισμένοι φωναὶ τῶν δύο ἀτσιγγάνων ἔπαυσαν ν' ἀκούωνται. Σχεδὸν ἀμέσως, μὴ ὑπόκωφος ἀνακραυγὴ τῆς στρίγλας ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Ἀνδρέαν ὅτι εἶχαν ἀντιληφθῇ τὴν ἐξαφάνισίν της.

— Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἔχῃ πάη πολὺ μακρὰ, ἐγγύλλισεν ἡ γυναῖκα. Πρέπει νὰ τῆς ξαναρρίξωμε τὸ τσεγκέλι, εἰδεμὴ θὰ πάη νὰ σηκώσῃ τὸν κόσμον ἐναντίον μας!

Ἐφεραν γύρο τὲς θημωνιές, ἀνεσκάλευσαν τοὺς σωροὺς τοῦ χόρτου, ἐλπίζοντες ὅτι θὰ τὴν εὐρίσκων ἐκεῖ παραχωμένην. Ἦλθε μάλιστα εἰς τὸν ἄνδρα ἡ Ἰδα νὰ προβάλλῃ τὴν ζωώδη κεφαλὴν του εἰς τὸ ἀνοιγμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖον τοὺς εἶχε ξεφύγῃ τὸ θυμὸν των· καί, ἀφοῦ διέτρεξε μὲ τὸ ἐρευνητικὸν τὸν βλέμμα τὸ διάστημα, τὸ ὁποῖον ἐξετείνετο ἐνώπιόν του, ἐπέστρεψε πρὸς τὴν σύντροφόν του, κατασκακασμένος, διότι οὐδὲ ἴχνος τῆς Ἀνδρέας εἶχε κατορθώσῃ ν' ἀνακαλύψῃ.

— Δικὸ σου εἶνε τὸ σφάλμα! τῆς εἶπε, κ' ἔσφιγγε τὰ δόντια του ἀπὸ τὸν θυμὸν. Ἄν δὲν μοῦ ἐπιανες τὸν καυγᾶ... Τώρα ποῦ ἡ κυρά μας τὸ ἔσκασε κανόνι, δὲν μένει ἄλλο παρὰ νὰ τὸ στρήψωμε, ἂν δὲν θέλωμε νὰ μᾶς γραπώσῃ ἡ ἀστυνομία, πρὶν προφτάσωμε νὰ νοιώσωμε ἀπὸ ποῦ ἦλθε.

Ἡ ἀνδρογυναῖκα εἶχε, φαίνεται, τὴν ἰδίαν γνώμην, διότι τὰ λόγια τοῦ ἀνδρός της ἔβαλαν τέλος εἰς τὰ λόγια περὶ ἐκδικήσεως, τὰ ὁποῖα ἐπρόφραzen ἐναντίον τῆς φυγάδος, ἂν τυχὸν αὐτὴ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ ξαναπέσῃ ἄλλην φορὰν στὰ χέρια της... (Ἐπταὶ συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ φρόνιμος ἄνθρωπος ἐντρέπεται διὰ τὰ ἐλαττώματά του—δὲν ἐντρέπεται ὅμως καὶ νὰ τὰ διορθώσῃ.

Ὁραῖος ἄνθρωπος ἄλλ' ἀνόητος, ὁμοιάζει μὲ καλλιγραφημένην ἐπιστολὴν πλήρη μωριῶν.

Ὅσοι καυχῶνται διὰ τοὺς προγόνους των ὁμοιάζουν μὲ τὲς πατάτες, τῶν ὁποίων τὸ καλλίτερον μέρος εὐρίσκειται ὑπὸ τὴν γῆν.

Ὅποιοι θυμῶναι διὰ τὰς ἀνοησίας των ἄλλων, δὲν ἐμελέτησεν ἀκόμη ἐπαρκῶς τὰς ἰδικὰς του.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑΚΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΙΑ ἀπὸ τὰς μανίας, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται πολὺ συχνὰ εἰς τὸν παιδικὸν κόσμον, εἶνε καὶ ἡ μανία τῆς ἐκδόσεως ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν. Καταλαμβάνονται ἀπὸ αὐτὴν ὅσα παιδιά γράφουν ἢ φαντάζονται ὅτι εἰμποροῦν νὰ γράψουν, ὄχι μόνον ὅσα εἶνε ἀπλῶς φιλόμουσοι καὶ φιλαναγνώσται κ' ἔχουν τὴν συνήθειαν τοῦ τυπωμένου χαρτιοῦ, ἀλλὰ ἀκόμη, — αὐτὸ εἶνε τὸ περιεργότερον—καὶ παιδιὰ διὰ τὰ ὁποῖα οὔτε γράφουν, οὔτε κἄν διαβάθουν πολὺ, οὔτε ἀγαποῦν ἐξαιρετικῶς τὰ γράμματα. Ἐκεῖνοι τὸ κάμουν ἀπὸ πρόωρον φιλοδοξίαν· αὐτοὶ μᾶλλον ἀπὸ πρόωρον πνεῦμα κερδοσκοπικόν. Διότι νομίζουν, ὅτι ἅμα κατορθώσουν νὰ ἰδρῦσουν μίαν ἐφημεριδοῦσαν ἢ ἓνα περιοδικάκι, ἐκεῖνοι μὲν θὰ δοξασθοῦν, αὐτοὶ δὲ θὰ πλουτήσουν. Ἀλλὰ καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δὲ ἀγονταὶ κυρίως ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς μιμησεως τῶν μεγάλων, καὶ αἱ ἐκδόσεις των κατὰ βάθος εἶνε ἓνα παιγνίδι, ὅπως καὶ ἕτερο παιγνίδι. Τὰ παιδιά πάζει...

Ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτὴν καταλαμβάνονται συχνότερα οἱ πολυτετεῖς συνδρομηταὶ τῆς «Διαπλάσεως». Αὐτὸ μοῦ φαίνεται φυσικόν. Τόσον καιρὸν, ἡ τρυφή των καὶ ἡ διασκεδασίς των εἶνε ἓνα περιοδικόν. Διαρκῶς μὲ αὐτὸ ἔχουν νὰ κάμουν. Καὶ εἰς τὸ τέλος, ἀπλούστατα, θὰ τοὺς ἔλθῃ ἡ ὄρεξις νὰ τὸ μιμηθοῦν. Ἄν ἡ «Διαπλάσις» ἦτο ἐκκλησία, θὰ ἔκαμναν ἐκκλησοῦσαν ἂν ἦτο καράβι, θὰ ἔκαμναν καραβάκι· εἶνε περιοδικὸν—κάμουν περιοδικάκι. Διὰ τοῦτο, εἰς τὸν κύκλον μας, τὰ περιοδικάκια ἀφθονοῦν. Δὲν παρέρχεται ἡμέρα χωρὶς ἓνας φίλος μας νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ: «Σκέπτομαι νὰ ἰδρῦσω ἓν περιοδικόν· τί μὲ συμβουλεύετε;» Καὶ δὲν παρέρχεται μὴν χωρὶς, παρὰ τὰς συμβουλὰς μας, νὰ λάβωμεν καὶ τὸ δεῖγμα: τὸ πρῶτον φύλλον ἐνὸς μικροῦ περιοδικοῦ, πότε χειρογράφου, πότε λιθογραφημένου, πότε τυπωμένου... Συνήθως τὸ δνεῖρον ἱκανοποιεῖται μὲ τὸ πρῶτον αὐτὸ φύλλον. Κάποτε ἐκδίδεται καὶ δεῦτερον· σπασιώτατα ἐκδίδεται καὶ τρίτον· καὶ σχε-

δὸν ποτὲ δὲν ἐκδίδεται καὶ τέταρτον... Οἱ νεαροὶ ἐκδῶται, ἀργὰ ἢ γρήγορα, χρεωκοποῦν καὶ ὑλικῶς καὶ πνευματικῶς: ἐξαντλοῦν δηλαδὴ καὶ τὸ ἰσχυρὸν χαρτοφυλάκιόν των καὶ τὸ ἀκόμη ἰσχυρότερον βαλάντιόν των. Καὶ τότε μόνον ἡσυχάζουν, καὶ τότε μόνον βλέπουν ὅτι ἡ συμβουλή τῆς «Διαπλάσεως», ἡ ὁποία τοῖς ἐσῴστησε νὰ μὴ κάμουν τίποτε, δὲν προήρχετο οὔτε ἀπὸ... φθόνον, οὔτε ἀπὸ φόβον... ἀνταγωνισμοῦ!

Εἶνε περιττὸν νὰ σᾶς εἶπω, ὅτι περιοδικὸν ἰδρῦόμενον ἀπὸ παιδιά, γραφόμενον ἀπὸ παιδιά καὶ ἀπευθυνόμενον πρὸς ὅλον τὸν κόσμον, εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐδοκηθῇ. Ἀπλούστατα, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ γράφεται καλά, νὰ τυπώνεται καλά καὶ νὰ ρεῖσῃ εἰς τοὺς συνδρομητάς του. Ἐπομένως δὲν εἰμπορεῖ νὰ τύχῃ τῆς ὑποστηρίξεως, παρὰ τῶν ὀλίγων συγγενῶν ἢ φίλων τοῦ ἐκδότη, οἱ ὁποῖοι ποτὲ δὲν εἶνε ἀρκετοὶ διὰ νὰ τὸ διατηρήσουν. Ἐπειτα ὁ ἐκδότης, μαθητῆς ἢ φοιτητῆς, ἔχει καὶ τὰ μαθήματά του, ὅταν δὲ βλέπῃ ὅτι μὲ τὸ περιοδικὸν οὔτε δοξάζεται οὔτε πλουτίζει, ἀλλὰ ἐξοδεύει καιρὸν καὶ χρήματα, δὲν εἰμπορεῖ παρὰ νὰ τὸ ἐγκαταλείψῃ διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὰ μαθήματά του.

Καὶ ὅμως! κάθε κανὼν ἔχει τὴν ἐξαιρέσιν του. Ἐλαβα προχθὲς τὸ πρῶτον φύλλον ἐνὸς περιοδικοῦ, ἀπὸ μαθητῆς καὶ φοιτητῆς, χθεσινούς καὶ σημερινούς φίλους τῆς «Διαπλάσεως», τὸ ὁποῖον εἰμπορεῖ, ἂν ὄχι νὰ τοὺς δοξάσῃ, ἂν ὄχι νὰ τοὺς πλουτίσῃ, τοῦλάχιστον νὰ τοὺς τιμῆσῃ μὲ τὸ παραπάνω. Καὶ νὰ ὑποστηρίχῃ, καὶ νὰ σταθῇ, καὶ νὰ εὐδοκηθῇ. Διότι εἶνε ὠραῖα ὠραῖα τυπωμένων καὶ προπάντων ὠραῖα γραμμένων. Καὶ πολὺ-πολὺ πρωτότυπον. Φαντασθῆτε μόνον ὅτι συντάσσεται εἶνε ἀποκλειστικῶς νεαροὶ ποιηταὶ καὶ ὅτι τὸ περιοδικὸν αὐτὸ δὲν δημοσιεύει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον ποιήματα. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὠραῖα ποιήματα. Μερικὰ δὲ τόσον πολὺ ὠραῖα, ὥστε νὰ μὴ διατάξῃ κανεὶς νὰ τὰ ὀνομάσῃ, ὅπως τὰ ὠνόμασε μὴ ἐφημερίδες, ἀριστουργήματα.

Ἡ «Ἠγήσῳ» λοιπὸν, —αὐτὸς εἶνε ὁ τίτλος τοῦ νέου περιοδικοῦ, —ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος. Καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴν ἀποτελῇ, ἀφοῦ καὶ οἱ ἰδρυταὶ τῆς εἶνε παιδιά ὁλοκληροῦ ἐξαιρητικά: Οἱ δύο υἱοὶ τοῦ κ. Ν. Πολίτου (ὁ Ἀκρίτας καὶ ὁ Ἀριστομένης ὁ Μεσσηνίος, οἱ παλαιοὶ μας φίλοι), ὁ Λεάνδρος Κ. Παλαμάς. (Ἄριελ) ὁ Ναπολέων Λ. Λαπαθιώτης (Αἰθῆρα), ὁ Ρῶμος Φιλύρας (τὸ πρῶτον Κορινθιακὸν Κύμα) καὶ ἄλλοι. Οἱ νέοι αὐτοὶ εἶνε διαλεκτοὶ. Διακρίνονται μεταξὺ τῶν νέων ποιητῶν, καὶ πρὶν ἰδρῦσουν ἰδικὸν των φύλλον, τὰ ποιήματά των ἐφιλοξενήθησαν εἰς ἄλλα, καὶ ἔκαμναν ἐντύ-

πωσιν και ἐπιγέθησαν πολὺ. Ἐΐχαν ἤδη ἀποκτήσῃ κάποιαν φήμην μεταξύ τῆς νεολαίας, καὶ ἡ «Ἡγησώ» των εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐκίνησε τὴν προσοχὴν καὶ ἔγινε δεκτὴ με ἀγάπην καὶ εὐρεν ἀρκετοὺς συνδρομητάς, καὶ καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα θὰ ζήσῃ καὶ θὰ προκύψῃ. Κοὶ αὐτὸ τὸ εὐχομαι ὀλοφύγως. Διότι, καθὼς σὰς εἶπα, εἶνε ὠραῖον περιοδικόν. Καὶ τὸ συνιστῶ ἐγκαρδίως εἰς ὅλους τοὺς φίλους τῆς ποιήσεως καὶ εἰς ὅλους τοὺς ὑποστηρικτάς των νέων λογίων, οἱ ὅποιοι εἶνε ἡ ἐλπίς τοῦ μέλλοντος.

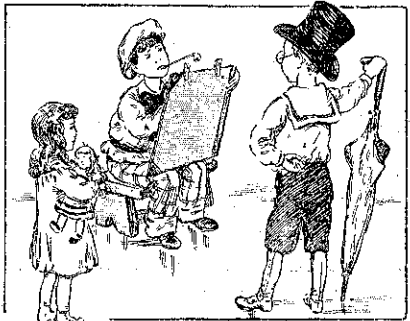
Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ ΚΑΙ Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΟΥ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Β.

Ὁ ζωγράφος κρατεῖ ἓνα μεγάλο χρωματιστὸ μολύβι καὶ ζωγραφίζει

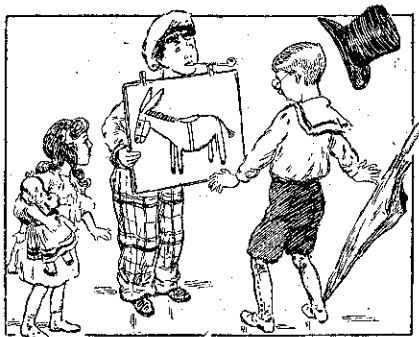

«Μὴν τὰ κουνάτε ἔτσι τ' αὐτιά σας...» (Σελ. 196, στ. β'.)

ἐπάνω στὸ χαρτί. Πότε κυττάζει τὸ χαρτί, καὶ πότε τὸν Νίκο.

— Μά... δὲν θὰ με ζωγραφίσετε με λαδομπογιές, κύριε ζωγράφε;— ἔρωτᾷ ὁ Νίκος.

— Ὅχι κύριε... Τώρα δὲν εἶνε τῆς

«Ἡ εἰκόνα του ἦταν ἓνα γαϊδουράκι!...» (Σελ. 197, στ. β'.)

μύδας αἱ μπογιές, τώρα ὅλοι ζωγραφίζονται με κραγιόνια...

Ἡ Ζαῖρα σὲ λιγάκι πηγαίνει μαζί με τὴν κουκλά της κοντὰ στὸν ζωγρά-

φο, γιὰ νὰ δῆ καὶ αὐτὴ πῶς ζωγραφίζει τὸν ἀδελφὸ της.

— Ἄ! ὄχι, λέγει ὁ κύριος Τοτός, θὰ με σασιτίσετε, δεσποινίδες μου... Σὰς παρακαλῶ νὰ σταθῆτε παρκεῖ, διότι δὲν ἐπιτρέπεται...

— Καὶ γιατί δὲν κάνει; Φοβάστε μήπως σὰς τὴν φάμε, τὴν ζωγραφική σας;

— Ζαῖρα! κάθησε ἡσυχῇ, σὲ παρακαλῶ! τῆς φωνάζει ὁ Νίκος. Ἀφοῦ τὸ ἀπαγορεύει ὁ κύριος ζωγράφος!...

Ἀλλά, διὰ νὰ τὰ εἰπῆ αὐτά, εἶχε κουνηθῆ λιγάκι ἀπὸ τὴν πόσαν τοῦ. Καὶ τότε πιά ἔπρεπε νὰ ἐδλέπατε τὸν κύριο ζωγράφο, πῶς ἀναφε κ' ἐκώρωσε.

Ἡ πίπα του ἐγύρισε ἀνάποδα ἀπὸ τὸν θυμὸ του καὶ καλὰ ποῦ δὲν εἶχε οὔτε φωτιά οὔτε καπνὸ ἢ πίπα, γιατί θὰ ἔπεφταν ἐπάνω στὴν εἰκόνα καὶ θὰ τὴν ἐχαλοῦσαν.

— Σταθῆτε ἀκούνητος! Ὑψηλὰ τὸ κεφάλι! Ἰσια ὁ λαυμὸς... Μά, σὰς παρακαλῶ, μὴν τὰ κουνάτε ἔτσι τ' αὐτιά σας, καὶ δὲν μπορῶ νὰ τὰ ζωγραφίσω!

Ἡ Ζαῖρα βάζει τὰ χάχανα. Τῆς φαίνεται πολὺ νόστιμο αὐτὸ τὸ ἀστειό.

— Χά, χά! χι, χι, χι!... καλέ, ὁ Νίκος μας κουνᾷ τ' αὐτιά του, σὰν τὸ γαϊδουράκι τοῦ περιβολάρη!

— Ἀκριβῶς! λέγει ὁ ζωγράφος.

— Γῶ, γῶ, γῶ!—λέγει καὶ ἡ Παλμύρα, καθὼς τὴν ἔσφιγγεν ἡ Ζαῖρα στὴν ἀγκαλιά της.

Ὁ Νίκος γίνεται κατακόκκινος. Αὐτὸς γνωρίζει πολὺ καλὰ ὅτι τὰ αὐτιά των παιδιῶν καὶ των μεγάλων ἀκόμα, δὲν κουνιοῦνται. Δὲν ἀπαντᾷ ὅμως τίποτε, διὰ νὰ μὴ θυμώσῃ τὸν κύριον ζωγράφο.

Καὶ ὁ ζωγράφος ζωγραφίζει, ζωγραφίζει, ζωγραφίζει.

Σὲ λιγάκι τοὺς προστάζει:

— Κλείστε τὰ μάτια σας, κύριε καὶ δεσποινίδες. Ἡ εἰκόνα τοῦ κυρίου ἐτελείωται. Εἶνε ἀπαράλλακτος... Κλείστε τὰ μάτια σας, καὶ, ἀμα σὰς πῶ: ἀνοιξίτέ τα, νὰ τ' ἀνοιξέτε,—νὰ δῆτε καὶ ν' ἀπορήσετε. Τόσο πολὺ τοῦ μοιάζει!

Ὁ Νίκος, ἡ Ζαῖρα καὶ ἡ Παλμύρα σφλοῦν τὰ μάτια των. Ὁ Τοτός σηκώνεται καὶ γυρίζει τὸ τελλάρο:

— Προσοσοσὸχῆ!... Ἀνοιξίτέ τα!

Τ' ἀνοίγουν καὶ μένουσιν μάρμαρο! Ἡ Ζαῖρα σφίγγει τὴν Παλμύρα στὴν ἀγκαλιά της; γιὰ νὰ μὴ ἰδῆ τὸ θέαμα καὶ τρομάξῃ. Ὁ Νίκος τὰ χάνει ἀφίχνει καὶ τοῦ πέφτουν ἡ ὀμπρέλλα του, ἡ καπελλαδοῦρά του, παρὰ τρίχα νὰ τοῦ σπᾶσουν καὶ τὰ χρυσᾶ γυαλιὰ τοῦ παπποῦ...

Ἡ εἰκόνα του ἦταν ἓνα γαϊδουράκι! (Ἐπεται τὸ τέλος) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Ἄργα καὶ προσεκτικὰ, ὁ Ἰανὸς ἐτραβήθη πρὸς τὰ ὀπίσω, με τὰ βλέμματα διαρκῶς χαμηλωμένα πρὸς τὰ πόδια τοῦ Ὑθῶν. Ἐφθασεν ἔτσι κοντὰ εἰς ἓνα δενδράκι, τοῦ ὁποίου τὰ κλαδιά, λεπτὰ καὶ εὐλύγιστα, ἐμοιαζαν με τὰ κλαδιά τῆς λυγαρίας... Ἐκοψε ἓνα, τὸ ἐμάδησεν ἀπὸ τὰ φύλλα του... καὶ ὅλα αὐτὰ με πολλὴν φροντίδα, χωρὶς κανένα κρότον, σὰν νὰ ἐφοβεῖτο μήπως ἐλκύσῃ τὴν προσοχὴν ἀοράτου ἐχθροῦ.

Σιγα-σιγά, βῆμα πρὸς βῆμα, ἐπέστρεφεν ἔπειτα πρὸς τὸν αἰχμάλωτον τοῦ «κάτω ἔδω λιγάκι», καὶ ἐστάθη μερικὰ δευτερόλεπτα ἀκίνητος. Ἐξαφνα, τὸ χέρι του ἐτινάχθη, τὸ ραβδί του μ' ἓνα σφύριγμα ἐχάραξεν ἡμικύκλιον εἰς τὸν ἄερα, καὶ ἓνας στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ μαῦρου.

— Ἐγλύτωσε, Ὑθῶν Κλοαρέκ!

Συγχρόνως ἔσκυβεν, ἐσήκωνεν ἀπὸ κάτω τὸ ἀποκεφαλισμένον σῶμα ἐνὸς ἔρπετοῦ, κ' ἔλεγε:

— Εἶνε τὸ φεῖδι-καλτσοδέτα, καὶ εἶχε τυλιχθῆ γύρω στὸ δεξιὸ σου πόδι, ὅπως συνηθίζει νὰ κάμνῃ, ὅταν θέλῃ νὰ ἐπιτεθῆ. Σ' ἔσωσε τὸ «κάτω ἔδω λιγάκι», ποῦ σὲ ἐκράτησεν ἀκίνητον διότι, με τὸ πρῶτον κίνημα ποῦ θὰ ἔκαμνες, τὸ φεῖδι θὰ ἐμπήγε τὰ μυτερά του δόντια στὸ κρέας σου καὶ θὰ σ' ἐσκότωνε στὴν στιγμή.

Ἀνατριχιασμένος ἀπὸ τὴν φρίκην του, ὁ Ὑθῶν ἐκύτταξε τὸ δεξιὸ του πόδι καὶ εἶδεν ὅτι αἱ λιναὶ λωρίδες, με τὰς ὁποίας εἶχε τυλιξῆ τὴν κνήμην του, κατὰ τὸν σαρμὸν των Ἀγγλων στρατιωτῶν, εἶχαν μετατοπισθῆ ἀπὸ τὸ σαρκῶδες μέρος της, καὶ τὸν ἔπιασε τρεμουῖλα με τὴν ιδέαν τοῦ κινδύνου, ἀπὸ τὸν ὅποτον εἶχε γλυτώσῃ.

— Γιατί μᾶς ἔλεγες ὅτι ἡ δική σου (*) ἢ ζωὴ ἐκινδύνευε νὰ χαθῆ, ἐνῶ τὸ φεῖδι δὲν ἐφοβέριζε κανένα ἄλλον παρά ἐμένα; ἤρώτησε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μόνας.

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰανὸς, ἐνῶ κατεγίνετο νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φίλον του καὶ ἀπὸ τὰ τελευταῖα ἀγκάθια τοῦ «κάτω ἔδω λιγάκι»,—διότι, ἂν ἐμάθαινες τί εἶδους καλτσοδέτα σοῦ ἔσφιγγε τὸ πόδι, δὲν θὰ κατώρθωνες νὰ μὴ ἀνατιναχθῆς ἀπὸ τὴν τρομάρα σου. Καὶ οἱ συμπατριῶταί σου, ἀπὸ τὴν μεγάλην των ταραχὴν καὶ αὐτοί, ἦτο κίνδυνος μὴ κάμουν καμμίαν ἀφροσύνην. Ἐγνώριζαὶ, με τὸ νὰ εἰπῶ ὅτι ἐγὼ ἐκινδύνευα, ἐσὺ μὲν, Ὑθῶν, θὰ συνεκρατεῖσο διὰ νὰ μὴν πάθω τίποτε ἐγὼ, οἱ δὲ κύριοι Ζουα-

νικ καὶ Ἄρων θὰ εἶχαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πεῖρᾴν μου, ἢ ὅποια θὰ μ' ἐβοηθοῦσε νὰ γλυτώσω...

Ὅλοι συνεχάρησαν ζωηρῶς τὸν Ἰανὸν διὰ τὴν ψυχραιμίαν του ἔπειτα ὁ Ὑθῶν, ἐλευθερὸς ἐπὶ τέλους, ἐπέστρεψε εἰς τὴν «αυκο-τραπεζαρίαν», ὅπως ὠνόμασεν ὁ θεῖος Κόναν τὸ δένδρον ἐκεῖνο.

Τὰ ψητὰ, ἂν καὶ δυσκολομάσθητα, ἐκηρύχθησαν ἐξαίρετα ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὰ αὐτὰ τῆς στρουθοκαμήλου,—τὸ ἐλεῖν αὐτὸ φαγητόν, κατὰ τὴν διαθεσίωσιν τοῦ Μόνα,—οἱ φίλοι μας εὐρήκαν μέσα εἰς τὰ κελύφη των τρία στρουθοκαμηλάκια, βρασμένα ἀπὸ τὴν πύραν τῆς φωτιάς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς τὰ εἶχεν ἐκθέσει, ἂν καὶ εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν...

(*) Παράγραφο. — Εἰς τὴν σελίδα 186, στήλη γ', στίχος 34, ἀντὶ «ἔτσι», ἀνάγνωσε: εἶμαι χαμένος.

νικ καὶ Ἄρων θὰ εἶχαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πεῖρᾴν μου, ἢ ὅποια θὰ μ' ἐβοηθοῦσε νὰ γλυτώσω...

Ὅλοι συνεχάρησαν ζωηρῶς τὸν Ἰανὸν διὰ τὴν ψυχραιμίαν του ἔπειτα ὁ Ὑθῶν, ἐλευθερὸς ἐπὶ τέλους, ἐπέστρεψε εἰς τὴν «αυκο-τραπεζαρίαν», ὅπως ὠνόμασεν ὁ θεῖος Κόναν τὸ δένδρον ἐκεῖνο.

Τὰ ψητὰ, ἂν καὶ δυσκολομάσθητα, ἐκηρύχθησαν ἐξαίρετα ἂν ἐρωτᾶτε διὰ τὰ αὐτὰ τῆς στρουθοκαμήλου,—τὸ ἐλεῖν αὐτὸ φαγητόν, κατὰ τὴν διαθεσίωσιν τοῦ Μόνα,—οἱ φίλοι μας εὐρήκαν μέσα εἰς τὰ κελύφη των τρία στρουθοκαμηλάκια, βρασμένα ἀπὸ τὴν πύραν τῆς φωτιάς, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς τὰ εἶχεν ἐκθέσει, ἂν καὶ εἰς σεβαστὴν ἀπόστασιν...

Ἐξέθιμναν λοιπὸν τὴν πεῖρᾴν των εἰς τὰ καστανόχρωμα φροῦτα τοῦ «μαχομποχόμπο», ποῦ ἐμοιαζαν με τὰ μούσπουλα κατὰ τὴν γεῦσιν, εἰς τὰ ἐξαιρέτα ροδαλὰ δαμάσκινα τοῦ μοισουρί, εἰς τὰ χρυσᾶ καὶ γυλωμένα σῦκα, τὰ ὁποῖα μόνος ὁ Σὶρ Βασίλης δὲν κατεδέχθη ν' ἀναγνωρίσῃ ὡς ἔξοχα... Ἐἶχε ὅμως πανηγυρίσῃ με τὴν ἀντιλόπην τὸσον πλουσιοπάροχα, ὥστε κανένα δὲν ἀνησύχησεν ἢ ἀποχῆ τοῦ ἀπὸ τὸ φροῦτο.

Τὸ δροσερὸ νεράκι μιᾶς πηγῆς ἐπότισε τὴν εὐωχίαν των, καὶ ἔπειτα οἱ ταξειδιῶταί μας, ἐξαιρουμένου τοῦ Μόνα, ἐξηπλώθησαν εἰς τὰ χορτὰ διὰ νὰ παραδοθοῦν εἰς τὸν ξεκουραστικὸν ὕπνον, ὁ ὁποῖος δὲν ἤργησε νὰ ἔλθῃ...

Ἐξαφνα, ἓνας τρομερὸς ἀλαλαγμὸς,—ἄγρια ξεφωνητὰ, κλαδιά ποῦ ἔσπαζαν,—ἦλθε νὰ διακόψῃ τὰ ὄνειρα των κοιμωμένων. Ἐπεφταν ἐπάνω των χαλάζι καὶ βόλια μαλακά, χλιαρὰ καὶ γλοιώδη... τὰ ὁποῖα τοὺς ἐτύφλωναν, τοὺς ἐχρῖζαν τὰ πρόσωπα, τοὺς ἐπλημμύριζαν μ' ἓνα παχὺ σιρόπι ποῦ ἔτρεχεν εἰς τὰ μάτια, εἰς τὰ μάγουλα, μέσα εἰς τὸν λαιμὸν...

Ἦτο ἀληθινὴ βροχὴ ἀπὸ σῦκα. Τὰ ἐπετοῦσαν κάποιοι πίθηκοι βαβουῖνοι, οἱ ὅποιοι, ἀφοῦ ἐγκατέλειψαν πρὸς στιγμὴν τὴν συκίαν, ποῦ τοὺς ἐχρησίμευεν ὡς σπίτι, ἐπέστρεψαν πάλιν κ' εὐρήκαν ὑπὸ τὴν σκιάν της τὴν συντροφίαν των παρεισάκτων, ποῦ εἶχαν, φαίνεται, ἀπαίσια σχέδια ἐναντίον των.

Τὰ σῦκα ἔπεφταν ἀκατάπαυστα, οἱ συκοβολημένοι ὅμως ἦσαν μακράν, προσπαθοῦντες νὰ σκουπισθοῦν, νὰ τινάξουν τὰ φροῦτα τὰ κολλημένα εἰς τὰ φορέματά των.

Ὁ Μόνας ἦτο ἐτοιμὸς νὰ φιλοδώρησῃ τοὺς βαβουῖνους με μερικοὺς καλοὺς τουφεκισμούς, ἀλλὰ ὁ κ. Ζουανὶκ παρενέβη ὑπὲρ αὐτῶν, δικαιολογῶν ὡς νόμιμον τὴν ἄμυνάν των, ἀφοῦ ἐνόμισαν οἱ καίμενοι ὅτι παρεβιάζετο τὸ ἄσυλον

τῆς ἐστίας των... Ὁ Σὶρ Βασίλης ἐτάχθη ἐπίσης με τὸ μέρος τῆς ἐπιεικειίας, πὸς τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐκλινεν, ἀμα ἐκαλότρωγε κ' ἐκαλοχώνευεν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ τρομερὸς ὅταν ἦτο νηστικός, ἐγίνετο γλυκὺς καὶ χαριτωμένος, ἀμα ἐχόρταινε, καὶ ὁ βομβαρτισμὸς ἐκεῖνος με τὰ σῦκα τὸν διεσκέδασεν ὅσον καὶ τὸν Ὑθῶν. Ἐπρεπε νὰ ἐδλέπατε τὸν λοχαγὸν τῆς σωματοφυλακῆς καὶ τὸν προστατευόμενον τοῦ κ. Γιάγκου Ἄρων, νὰ συναγωνίζωνται εἰς τὴν εὐθυβολίαν πολεμοῦντες με τοὺς βαβουῖνους, οἱ ὅποιοι, εἰς ἀντάλλαγμα τῶν χρυσομένων σῦκων των, ἐδέχοντο σβώλους ἀπὸ χῶμα καὶ ἀπὸ χορταράκια...

Ἡ δροσιά διεδέχθη ἐξαφνα τὴν ζέστην... Ἄνεμος σφοδρὸς καὶ ψυχρὸς, ὅπως ὁ μαῖστρος εἰς μερικὰ μέρη, ἐσήκωνε σύννεφα ἀπὸ σκόνην... Ἦτο καιρὸς νὰ παύρουσιν πάλιν δρόμον.

— Μετὰ δύο ὥρας, εἶπεν ὁ Ἰανὸς, θὰ φθάσωμεν εἰς ἓνα χωριό, κ' ἐκεῖ θὰ περάσωμε τὴν νύκτα μας.

Ἰππευσαν, καὶ μετὰ τὸ μικρὸν σκιερὸν δασάκι, ἔφθασαν εἰς τὰ λειβάδια τὰ στολισμένα με ἄνθη, κ' ἔπειτα εἰς ἓνα δάσος, ὄχι πυκνόφυλλον καὶ μυστηριώδες, ἀλλὰ ἀραιὰ φυτευμένον με τεράστια βασυβάβ, με φοίνικας καὶ με ἀκανθίας, μεγαλοπρεπῆ δένδρα ποῦ δὲν διεκλαδίζοντο παρὰ εἰς ὕψος μέγιστον.

Ἐνας καὶ μόνος πλατύς δρόμος ἐπερνοῦσεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, δὲν ἔλειπαν δὲ ἀπὸ αὐτὸν τὰ «κάτω ἔδω λιγάκι», τὰ ὁποῖα ὅλοι, καὶ πρῶτος ὁ Ὑθῶν, προσεκτικὰ ἀπέφευγαν.

Ὁ Ἰανὸς, ὁ Μόνας, ὁ Γιάγκος καὶ ὁ Ὑθῶν, ἐπήγαιναν εἰς γραμμὴν μετώπου, ὀδηγοῦντες βάρην τὰ ἄλογά των, κ' ἐπρόσεχαν ὅσον τὸ δυνατόν νὰ μὴν τὰ κουράζουσι, διότι ἐγνώριζαν πόσον δύσκολον ἦτο νὰ προμηθευθοῦν ἄλλα, ἄτρωτα ἀπὸ τὸ κέντημα τῆς μύγας τοῦ-τοῦ... Ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης, ἀφωσιωμένοι εἰς μίαν κουβένταν πολὺ ἐνδιαφέρουσαν, ἠκολούθουν εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μέτρων.

— Καιρὸς εἶνε ν' ἀρχίσωμε τὸν καλπασμόν, εἰδεμὴ θὰ νυκτωθοῦμε στὸν δρόμον!—παρετήρησεν ὁ Μόνας.

Τὰ ἄλογα ἤρχισαν νὰ τρέχουν γοργά, καὶ οἱ ταξειδιῶταί ἠναγκάσθησαν νὰ κλείσουν τὰ μάτια των διὰ νὰ διασχίσουν τοὺς στροβίλους τῆς σκόνης, τοὺς ὁποίους ὁ ἄνεμος, αὐξήσας ἐξαφνα, ἐσήκωνε με ὀρμήν...

Καὶ ἰδοῦ, κάτι ἀπρόοπτον συνέβη. Τὸ ἔδαφος ἔλειψεν ὑπὸ τοὺς πόδας των τεσσάρων πρώτων ἵππων, οἱ ὅποιοι κατεβυθίσθησαν βαρεῖς, ἐνῶ ἔτριξαν κ' ἐσπαζαν γύρω των ἐρόκλαδα, καὶ με τὴν πτώσιν των παρέσυραν τοὺς ἀνάτασ των μέσα εἰς τὴν γῆν, ὅπου εἶχεν ἐξαφνα ἀνοιχθῆ μία μεγάλη τρύπα, σὰν παγίδα.

Ὁ κ. Ζουανὶκ καὶ ὁ Σὶρ Βασίλης ἐπέτυχαν ἐγκαίρως νὰ συγκρατήσουν τ' ἄλογά των διὰ ν' ἀποφύγουν τὴν πτώσιν. Ἐντρομοὶ ἐπήδησαν ἐπάνω στὴν πρασινίαν κ' ἔσκυψαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν ὀπὴν, ὅπου ἄνθρωποι καὶ ζῶα ἀνεδέοντο μπερδευμένοι.

Σχεδὸν τὴν ἰδίαν στιγμήν ἢ κεφαλὴ τοῦ Μόνα ἐπρόβαλεν ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα.

— Εἶμαι γερὸς, δὲν ἔπαθα τίποτε ἐγώ, εἶπεν ὁ Μέγας Ἀρχηγὸς φθάνει νὰ μὴν ἐπαθῶν τίποτε καὶ οἱ ἄλλοι... Ἐλάτε νὰ με βοηθήσετε νὰ τοὺς βροῦμε... τὸ χανδάκι δὲν εἶνε πολὺ βαθύ, κ' εὐκολον εἶνε νὰ καταβῆ κανεὶς μέσα.

Δὲν εἶχεν ἀποτελειώσῃ τὸν λόγον του, καὶ ὁ Γιάγκος, ἐσαρκφάλωνεν ἐπίσης εἰς τὸ τοίχωμα τοῦ λάκκου, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν προστατευόμενον του καὶ οἱ δύο ἦσαν χωρὶς καμμίαν πληγῆν, ἀλλὰ φοβερὰ τρανταγμένοι ἀπὸ τὸ πείσιμο...

— Καὶ ὁ Ἰανὸς; ποῦ εἶνε;—ἠρώτησεν ὁ Μόνας, κυριευθεὶς ἀπὸ φοβερὰν του, ἀφοῦ αὐτὸς με τὴν εὐκνησίαν του, ἂν δὲν ἦτο πληγωμένος, ἔπρεπε πρῶτος νὰ ξεμπλέξῃ ἀπὸ ἐκεῖ.

Κατέβη λοιπὸν νὰ ἰδῆ, καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἐμιμήθησαν.

Ὁ λάκκος, ἐπιτήδεια κρυμμένος κάτω ἀπὸ μεγάλα κομμάτια χορταρια-

«Ἦτο ἀληθινὴ βροχὴ ἀπὸ σῦκα...» (Σελ. 197.)

σμένου χρώματος, τα οποία έστηρίζοντο εις ένα διάφραγμα από λεπτά και ελαφρά κλαδιά, ήτο πλατύς και είχε βάθος εξ μέτρων... Τα άλογα έκοίτοντο κάτω εις τὸ βόθος, με τὰ πόδια των σπασμένα... Ο Γιάγγος τὰ άπετελείωσε ένα-ένα, με μίαν σφαίραν του ρεβόλβερ εις τὸ αὐτί...
 Ο Ίανὸς ὁμῶς δὲν ἦτο ἐκεῖ!

Καὶ πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς δυσμάς, τὸ χανδάκι εἶχε συνέχειαν, ἀλλὰ με βάθος καὶ πλάτος δύο μόνον μέτρων. Ο Μόνας καὶ ὁ κ. Ζουανίκ εἰσεχώρησαν εἰς τὸ δεξιὸν τριῆμά του, ὁ Γιάγγος καὶ ὁ Σίρ Βασίλης καὶ ὁ Ὑθὼν εἰς τὸ ἀριστερόν.

Οἱ δύο τελευταῖοι ἐπροχώρησαν εἰς τὸν ὑπόγειον δρόμον ἕως ἑκατὸν μέτρα κ' ἔφθασαν εἰς τὴν ἐξοδὸν του, χωρὶς ν' ἀνακαλύψουν τὸ ἐλάχιστον ἴχνος διαβάσεως τοῦ Ίανου. Ἐπίσπεθησαν ὅτι ὁ μικρός δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ ἀφοῦ ἐκύτταζαν γρήγορα καὶ εἰς τὰ περίεξ, χωρὶς περισσοτέραν ἐπιτυχίαν, ἐπέστρεψαν ὅπισω.

Τὸ δεξιὸν τριῆμα τῆς ὑπονύμου προσεῖτείνετο ἕως ἡμισυ χιλιόμετρον. Εἰς τὸ στόμιόν της, ὁ Ἄγγλος καὶ οἱ δύο σύντροφοί του εὐρήκαν τὸν Μόναν καὶ τὸν κ. Ζουανίκ, οἱ ὁποῖοι ἐζητάζαν πρόσφατα πατήματα, ἐκεῖ εἰς τὸ χῶμα.

— Ἐνας ἄνθρωπος ἦλθεν ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπήγαγε τὸν Ίανόν, εἶπεν ὁ Μόνας Ἀρχηγός, με φωνὴν πνιγμένην ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἢ παγίδα τοῦ δάσους, ποῦ ἐνίμισα κατ' ἀρχὰς πῶς ἦτο πρωωρισμένη διὰ καμμιάν ἀγγελὴν ἐλεράντων, ἦτο δὲ ἡμᾶς... Ὁ ληστής ποῦ ἄρπαξε τὸν Ίανόν εἶνε Βά-Τοάνας, καὶ νὰ ἢ ἀπόδειξις...

Ἐσείεν ἕνα πτεροὶ στρουθοκαμήλου, βαμμένο με χροῶμα κόκκινο σὰν αἷμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν εὐρῆ εἰς τὴν ἐξοδὸν τῆς τάφρου.

— Ναί, εἶνε Βά-Τοάνας, ἐπανελάβε με μανιάν... ἦλθεν ἕως ἐδῶ με τὴν στρουθοκαμήλιν του, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ὁ Ίανὸς ἐπρόφθασε ν' ἀποσπάσει αὐτὸ τὸ πτερό, καὶ τὸ ἄφησε νὰ πέσει, ὀρθῶς σκεπτόμενος ὅτι αὐτὸ θὰ μοῦ ἐδίει τὴν κλεῖδα τοῦ μυστηρίου...

Ὁ Μόνας Ἀρχηγός, ὁ πάντοτε τὸσον ἀξιοπρεπὴς καὶ τὸσον ἥρεμος, δὲν ἠμποροῦσε νὰ συγκρατηθῇ... Σακτερό χροῶμα ἐσκέπασε τὸ πρόσωπόν του, τὰ μάτια του, πλημμυρισμένα ἀπὸ αἷμα, ἐτόξευαν ἀστραπάς, ὁ θυμὸς του τὸν ἐκάμνε ν' ἀναπηδᾷ... Ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος ἐξηφανίζετο κ' ἔμενε τὸ τέκνον τῆς ἐλευθέρας φύσεως, τὸ ἀκράτητον, τὸ ἄγριον καὶ τρομερόν εἰς τὴν λύπην του. Καὶ με φωνὴν ἀποφασιστικὴν διεκήρυξε:

— Ἀ! οἱ Βά-Τοάνας θέλουν τὸν πόλεμον! Μᾶς ἀρπάζουν τὸν βασιλέα

μας! Ὁ δὲ ὄυν αἰτοί!... Μὰ τὸν ἱερὸν λέοντα, κηρύσσω τὸν πόλεμον πρὸς τοὺς Βά-Τοάνας, τοὺς υἱοὺς τοῦ Κροκοδείλου, καὶ ὀρκίζομαι ὅτι ὁ Βασιλεὺς τῶν Βανυαίων δὲν θὰ μείνῃ ἀνεκδίκητος!

(Ἐπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

Η ΝΙΝΑ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΜΥΓΑ

Πέντε ἡ ὥρα...
 Μὲ τὸ κεφάλαι τῆς ἀκκουμπισμένου εἰς τὸ χεράκι της, καὶ με τὸν ἀγκῶνα στηριγμένον εἰς τὸ γραφεῖακι της, ἡ μικροῦλά μας ἡ Νίνα, χωρὶς διάθεσι, μελετᾷ τὰ μαθημάτα της. Τὶ ὥρατος καιρός, τί ἥλιος λαμπρός, τί εὐμορφα ἔξω στὸν κῆπο! — κ' αὐτὴ νὰ κάθεται σὰν φυλακισμένη, ἂ! αὐτὸ εἶνε μεγάλη ἀδικία!

Καί, ἀντὶ νὰ διαβάζῃ τὸ βιβλίον της, ἡ Νίνα μας κυττάζει μιά μυγίτσα, ποῦ πετᾷ μέσα σὲ μίαν ἀκτινα... Ἀχ! τί εὐτυχὴς ποῦ εἶνε ἡ μυγίτσα! εἶνε ἐλεύθερη, οὔτε μάθημα νὰ μάθῃ, οὔτε γραπτὰ νὰ γράψῃ! πᾶσι κ' ἔρχεται, ὅπως τῆς φανῇ κ' ὅπως τῆς καπνίσῃ, πετᾷ ἐδῶ, πετᾷ ἐκεῖ, πετᾷ μακριά, καὶ διασκεδάζει ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἐχει ἕνα σωρὸ φιληνάδες, καὶ χοροπηδᾷ μαζί μ' αὐτὲς στὸν ἀέρα, καί, μ' ἕνα φυσικώτατον τρόπον, σὰν νὰ ἦτανε τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, κάμνει τὸν περίπατόν της εἰς τὸ ταβάνι με τὰ πόδια ἐπάνω καὶ τὸ κεφάλαι κρεμασμένο κάτω!

Τὶ εὐτυχισμένη αὐτὴ ἡ μυγίτσα.
 — Ἀχ! πῶς ἤθελα νὰ ἦμουν στὴ θέσι της, ἔστω καὶ γιὰ μιά ὥρα, τὴν ὥρα τῆς μελέτης μου... συλλογίζεται ἡ Νίνα

Καί, ἔξαφνα, τί περίεργον! — ἡ Νίνα αἰσθάνεται πῶς γίνεται μικρὴ. Ἐκεῖ ποῦ εἶνε τὰ χεῖρια καὶ τὰ πόδια της, εἶνε τώρα κατὰ ποδαράκια μικρὰ καὶ ψιλά σὰν τὴν ἄκρα τῆς κλωστήσεως, καὶ κατὰ φτεράκια ποῦ ὅλο βουίζουν!... Θαῦμα! ἡ Νίνα ἔγινε μύγα!

Ἡ Νίνα ποτὲ δὲν κάθεται νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ διευκρινίσῃ τὰ μυστήρια... Τῆς ἔχουν εἰπῆ πῶς τώρα πιά νεράιδες μόνον στὰ παραμῦθια υπάρχουν, δὲν εἶνε ὁμῶς παράξενο τώρα νὰ εὐρέθῃ καμμιά νεράιδα κοντὰ της, νὰ τὴν ἤκουσε, καὶ νὰ τὴν ἄγγιξε με τὸ ραβδάκι της. Κ' ἔτσι ἔγινε μύγα.

— Εὐχαριστῶ καλὴ μου, νεράιδα!
 Ἡ Νίνα — μύγα, μ' ἕνα πῆδημα εὐρίσκειται ἐπάνω στὸ τετράδιόν της, καὶ χοροπηδᾷ.
 — Ἀχ! μαμμά μου, τί εἶν' αὐτὴ ἡ μεγάλη μαύρη λίμνη;
 Ἡ Νίνα τσαλαβουτᾷ μέσα στὴν μεγάλη μελανιά ποῦ τῆς εἶχε πέσει προ-

τήτερον ἀπὸ τὴν πέννα της. Καὶ θαίνοι ἀπὸ ἐκεῖ μουτζουρωμένη, καὶ κάθεται νὰ καθαρισθῇ γλύφει τὰ ποδαράκια της, καὶ βλέπει πῶς τὸ μελάνι ἔχει πολὺ ἄσχημη γεῦσι... Πούφ!

Βιάζεται ἡ Νίνα νὰ σκουπίσῃ τὰ μικρά της πτερά, τὰ ὁποῖα λάμπουν με τὸν ἥλιο. Πφφφ! νὰ τὴν τώρα ποῦ πετᾷ σὰν τρελλὴ εἰς τὸν ἀέρα, γύρω-γύρω, μαζί με πολλὰς ἄλλες μυγίτσες.
 — Ἐπὶ τέλους! αὐτὸ εἶνε ζωὴ, κ' ὄχι νὰ κάθεται καὶ νὰ σπάζῃ τὸ κεφάλαι σου με τὰ σκληρὰ βιβλία!

Μπᾶ!... τί εἶνε αὐτὸ ποῦ βλέπει ἡ Νίνα ἐπάνω ἀπὸ τὴν μεγάλη τὴν ντουλάπα;... Τὸ μεγάλο βάζο με τὸ γλυκὸ, — ἄχ! τί ὥρατος γλυκὸ! — ποῦ τὸ ἔχει ἐκεῖ ἐπάνω κρυμμένο ἡ μαμμά. Διότι ἡ Νίνα εἶνε καὶ λαίμαργη, ξέρετε, — ὅσο δὲν ἀγαπᾷ τὴν μελέτη, τόσο ἀγαπᾷ τὰ γλυκά. Κεῖ ἐκεῖνο τὸ βάζο τὴν γοητεύει.

— Τί ἔχω νὰ φάω τώρα! λέγει.
 Πφφφ!... κουνᾷ λίγο τὰ πτερά της κ' εὐρίσκειται καθισμένη εἰς τὴν ἄκρα τοῦ βάζου, καὶ ἀρχίζει νὰ χάζῃ. Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἐπίστευε ἂν τῆς ἔλεγαν ὅτι θὰ εἶχε εἰς τὴν διάθεσιν της τόσο μεγάλο βάζο καὶ αὐτὴ θὰ ἦτο τόσο μικρὴ... Καλέ, αὐτὸ δὲν εἶνε βάζο, εἶνε ἄβυσσος!

Σκύβει νὰ κυττάξῃ μέσα, καί, μπλοῦμ! — πᾶρ' τὴν κάτω.

— Παναγία μου... τί θὰ γίνω τώρα; συλλογίζεται ἡ Νίνα, ὅλη τυλιγμένη με σιρόπι.

Φοβερὸ πρᾶγμα! αἰσθάνεται ὅτι βουλιάζει μέσα στὸ σιρόπι, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ φωνάξῃ νὰ τρέξουν νὰ τὴν γλυτώσουν... Πᾶσι, θὰ πνιγῇ!

Μία ὁμῶς μεγάλη μύγα εἶνε ἐκεῖ. Πιασμένη σὰν αὐτὴν, καὶ με μίαν ἀπελπιστικὴν προσπάθειαν, ἡ Νίνα-μυγίτσα σκαρφαλώνει εἰς τὴν ράχιν της, σκουπίζεται, καθαρίζεται ὅπως-ὅπως, καὶ ξανακαίρῃ τὸ φύσημά της.

— Ὄψ! φθῆνὰ τὴν ἐγλύτωσα!... συλλογίζεται ἡ Νίνα προσοχῇ τώρα. Τὸ γλυκὸ εἶνε γλυκὸ, ὅταν ὁμῶς εἶνε κανεὶς μύγα, εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ παρατρώγῃ. Πᾶμε τώρα νὰ πάρουμε τὸν ἄερα μας...

Καθὼς πετᾷ ἡ τρελλοῦλά μας, βλέπει πλῆθος ἄλλες μύγες, ποῦ φαίνονται πῶς διασκεδάζουν τρομερὰ, κρεμασμένες ἀπὸ μιά μακριὰ κλωστή, ποῦ εἶνε καὶ αὐτὴ κρεμασμένη ἀπὸ τὴν κρεμαστὴ λάμπα... Πετᾷ κοντὰ ἀμέσως... Φρικτὴ! ἐκεῖνὴ ἡ κλωστὴ εἶνε ἀλειωμένη με ἴζον, καὶ ἡ Νίνα εὐρίσκειται πιασμένη μαζί με ἄλλες πολλὰς μύγες, ποῦ εἶνε τώρα νεκρές! Εὐτυχῶς ἕνα ποδαράκι μόνον καὶ μιά ἀκρίτσα ἀπὸ τὸ ἕνα πτεροὶ της ἔμειναν ἐκεῖ κολλημένα, καὶ ἡ τρελλὴ μας φεύγει.

— Πᾶμε ἔξω... λέγει. Ἄς φύγω μακριὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο! ἐδῶ ἄλλο δὲν εἶνε παρὰ κίνδυνος καὶ παγίδες!

Ἐξὼ ὁμῶς εἶνε ἀκίνη χειρότερα. Κάτι μεγάλα ἔντομα — φοβερὰ τέρατα τὴν κυνηγοῦν. Τὰ πουλάκια ἀπὸ παντοῦ ἔρχονται νὰ τὴν χάζουν.

Ἡ Νίνα ἀρχίζει νὰ βλέπῃ ὅτι τὸ... ἐπάγγελμα τῆς μύγας δὲν εἶνε καὶ τὸσον εὐχάριστον. Κουρασμένη τώρα, τρέχει κάπου νὰ κρυφθῇ καὶ ν' ἀναπαυθῇ. Τρομάρα μου! ἐπίσπεθηκε στὸ δίκτυ μιάς ἀράχνης, καὶ τί ἀράχνης! ἄσχημη, μεγάλη, με κατὰ ἄγρια μάτια, με κατὰ ἄγρια χεῖρια, σὰν ταναλίες!... Ἡ ἀράχνη πλησιάζει διὰ νὰ χάζῃ τὴν Νίνα μας, ἔξαφνα ὁμῶς, — εἶνε βλέπετε τυχερὴ ἡ Νίνα — μιά χελιδόνα, ποῦ ἔκαμνε τὰ φῶνια της, ἐπέρασε ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ εἶδε τὴν ἀράχνην καὶ τὸ θυμὸ της. Χύνεται ἀμέσως στὸ δίκτυ, καὶ ἀρπάζει καὶ τὰ δύο ζωάκια.

Εἶνε βιαστικὴ ὁμῶς (διότι τὰ μικρὰ της τὴν περιμένουν ἀνυπόμονα), καὶ ἀπὸ τὴν βίαν της νὰ μαζεύσῃ πολλὰ καὶ μεγάλα ἔντομα, ἀφίνει καὶ τῆς φεύγουν μερικὰ ἀπὸ τὰ μικρὰ. Ἐτσι ἄφησε καὶ τὴν Νίνα μας, καὶ αὐτὴ εἶδε κ' ἔπαθε, ὡς ποῦ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὰ νήματα, με τὰ ὁποῖα τὴν εἶχε περιτυλίξῃ ἡ κακία ἀράχνη, καὶ νὰ μπορέσῃ νὰ πετᾷ.

— Πᾶμε καλλίτερα μέσα στὸ σπῆτι, — λέγει.

Τὸ παράθυρο εἶνε ἀνοικτὸ. Καὶ αὐτὴ, με τὰ πονεμένα καὶ κολοβά φτερά της, ὀρμᾷ εἰς τὸ δωμάτιον.
 — Ἐπὶ τέλους! θὰ ξεκουρασθῶ τώρα!...
 Ἀμὴ δέ! Κάτι δαχτυλότες τὴν ἀρπάζουν, καὶ — ὠ θέαμα φρικτόν! — ἡ Νίνα ἀναγνωρίζει τὸν Τάκη, τὸν ἀδελφὸ της, ποῦ εἶνε μέγας μυγοκυνηγὸς ἐνώπιον... τοῦ κυρίου γάτου των.

Ἡ Νίνα — μύγα ξεῦρει τὴν μοῖραν της πιά. Τὴν ξεῦρει, διότι καὶ αὐτὴ πολλὰς φορὲς εἶχε βοηθήσῃ τὸν Τάκη εἰς τὰ μαρτύρια ποῦ ἔκαμνε εἰς τὰ ἀθῶα ἔντομα ποῦ ἔπεφταν στὰ χεῖρια του... Ἀχ! τί πόνοους ποῦ τραβᾷ τώρα ἡ κατῆμνη! Ὁ Τάκης τῆς κάμνει ὅλα τὰ βασανιστήρια, τῆς ξεριζώνει ένα-ένα τὰ ποδαράκια της, καὶ τώρα... ἄχ! τὴν τυλίγει μέσα σὲ ψιλὴ ζάχαρι, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὸν γάτον, ποῦ τοῦ ἀρέσουν φοβερὰ αὐτοῦ τοῦ εἶδους τὰ γλυκίσματα.

Νὰ τος κ' ὄλας ποῦ ἔρχεται ὁ γάτος, με τὰ γυαλιστερά μάτια του, καὶ γλύφει κ' ὄλας με τὴν τριανταφυλλένια του γλωσσίστα τὴν μυτίτσα του... Ἐλεος!...
 Ντίν! ντίν! ντίν! ντίν! ντίν! ντίν!... Ἐξ ἡ ὥρα!

Ἡ Νίνα πᾶσι νὰ πετᾷ ἀπὸ τὴν

χαρὰν της ποῦ βλέπει ὅτι εὐρέθῃ πάλιν ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖακι της, με τὸ μελανωμένο τετράδιόν της καὶ με τὰ βιβλία της... Τὴν εἶνε πᾶρη ὁ ὕπνος; ἢ εἶχε γίνῃ μύγα πραγματικῶς, διὰ μίαν ὥραν;... Αὐτὸ οὔτε ἡ ἴδια εἶνε εἰς θέσιν νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσῃ. Τώρα ὁμῶς ἡ Νίνα γνωρίζει ὅτι καλλίτερα εἶνε νὰ κάθεται κανεὶς καὶ νὰ μελετᾷ τὰ μαθημάτα του, ὅσον καὶ ἂν εἶνε κουραστικὰ καὶ ἄχαρα, παρὰ νὰ γίνῃ μύγα — ἔστω καὶ διὰ μίαν ὥραν — σὰν ἐκεῖνὴ τὴν μυγίτσα, ποῦ ἀσυλλόγιστη καὶ τρελλὴ, πετᾷ ἐδῶ κ' ἐκεῖ στὸν ἀέρα, πότε στὸν ἥλιο καὶ πότε στὸν ἴσκιον...
 ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΟΔΙΓ' ΑΠ' ΟΔΑ

Τὸ χρυσοὶ ἀγκίστρι.
 Ἐνα βασιλόπουλο ἐραντάσθη μίαν ἡμέραν νὰ κατέβῃ εἰς τὴν ἀκρογιαλιά καὶ νὰ φαρεῦσῃ με τὸ καλάμι. Ἐβᾶλε λοιπὸν καὶ τοῦ ἔτοιμασαν ἕνα καλάμι με μεταξωτὸ κορδόνι, καὶ εἰς τὴν ἄκραν του ἔθεσε ἕνα ἀγκίστρι χρυσοῦ.
 Ἐπῆρε τὸ καλάμι, καὶ ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ κατάλληλον μέρος, ἔβαλε τὸ δόλωμα, ἔριψε τὸ ἀγκίστρι εἰς τὸ νερὸ κ' ἔπιασε ἕνα φαρακί. Ἐξαναδόλωσε πάλιν τὸ ἀγκίστρι, καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μίαν συναγρίδα ἐδάγκασε τὸ δόλωμα, ἀλλὰ με τὸ τίναγμα ποῦ ἔκαμνε, ἔκοψε τὸ κορδόνι κ' ἔφυγε μαζί με τὸ χρυσοὶ ἀγκίστρι.
 Ἐτσι λοιπὸν, εἶπε τὸ βασιλόπουλο, ἔχασα τὸ χρυσοῦ μου τὸ ἀγκίστρι, καὶ δὲν ἔπιασα παρὰ ἕνα φαρακί μοναχά! Φέρετέ μου γρήγορα ἕνα σιδερένιον ἀγκίστρι. Τρελλὸς εἶνε ὅποιος πολλὰ ἐξοδεύει ἐκεῖ ποῦ λίγα ἔχει νὰ ἐσοδεύσῃ!

Οἱ λαοὶ καὶ τὸ Πάσχα.
 Εἰς μερικὰ μέρη τῆς Γερμανίας, τὰ πικρὰ νομίζουσι ὅτι οἱ λαοὶ γεννοῦν... τὰ κόκκινα αὐγά τοῦ Πάσχα. Καὶ γνωρίζετε πόθεν ἐπήγαγεν αὐτὴ ἡ παιδικὴ παράδοσις; — Ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα κανονίζεται με τὴν περίοδον τῆς σελήνης, ἐπειδὴ δὲ εἰς τὴν μὴ θολογίαν τῆς Γερμανίας ὁ λαγὸς εἶνε τὸ σύμβολον τῆς Σελήνης, ἄρα ὁ λαγὸς... κάμνει τὰ αὐγά τοῦ Πάσχα. Καὶ διατὶ νομίζετε ὁ λαγὸς συμβολίζει τὸ φεγγάρι; — Διότι καὶ αὐτὸς ἀγρυνεὶ τὴν νύκτα, καὶ, ὅπως κινῶς πιστεύεται, δὲν κλείσι ποτὲ τὸ μάτια του, οὔτε δταν κοιμᾷται: ἐπειδὴ δὲ καὶ τὸ φεγγάρι εἶνε ὁ ἀγρυνὸς τῆς νυκτὸς σφαιρακός, λαγὸς καὶ φεγγάρι εἶνε τὸ ἴδιον πρᾶγμα. Ἐπομένως, ἀφοῦ ἡ Σελήνη φέρνει τὸ Πάσχα, γεννᾷ καὶ ὁ λαγὸς τὰ κόκκινα αὐγά!

Ταῦτα κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ Ἀνανίας, καὶ πρὸς ἐξηγήσιν μερικῶν πασχαλινῶν καρτῶν.
Ἡ κλωστὴ τῆς ἀράχνης.
 «Ἐλαθα πολλὰκι ἀφορμὴν — γράφει ἕνας φωτοδότης — νὰ συγχαίρω τὰ νήματα τῆς ἀράχνης με μίαν τριχὰ ἀπὸ τὰ γένεια μου. Ἐθεσα τὴν τριχὰ ὑπὸ τὸ μικροσκοπικόν, εἰς τὸ χονδρότερον μέρος της, καὶ εἶδα ὅτι ἀπαιτοῦνται ἄνω τῶν 100 τριχῶν τῆς ἀράχνης, παραπλευρῶς πρὸς ἀλλήλας τοποθετημένων διὰ νὰ ἐξισωθοῦν πρὸς τὴν διάμετρον τῆς μῆς τριχῆς. Ἄν θελήσῃ κανεὶς ν' ἀποτέλει τὴν περιφέρειαν τῆς μῆς τριχῆς με νήματα ἀράχνης, θὰ χρειασθῇ ἄνω τῶν 10,000 νημάτων διὰ νὰ τὰ κλώσῃ μαζί, — καὶ μάλιστα ἀράχνης τελείως ἀνεπτυγμένης!»

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΜΙΚΡΩΝ

ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΕΞ ΑΓΧΙΑΔΟΥ

[Κατὰ πρότασιν τῆς Προσφύγου Ἀναμνήσεως — ἐκ φυλλάδιον 19, σελ. 151. — ἰδρῶσανεν Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν μικρῶν ἐξ Ἀγγλίου Προσφύγων, σκοπὸς τοῦ ὁποῖου εἶνε ἡ δωρεὰν εἰς τοὺς εὐποροῦν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν». Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτων εἶνε δεκταὶ εἰσφοραὶ ἐξ οὐδὲν ποσοῦ παρὰ φίλων μας ἢ οἰονδήποτε ἄλλων ἐπιθυμούντων νὰ συνεισφέρουν.]

Δ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ

Προσφύγου Ἀναμνήσεως ..... Δρ. 1.—
 Ἑλληνικὴ Προφ. .... » 1.—
 Λέων Βαδὲν ..... » 1.—
 Ἀσιεὶ τῆς Ἑλλάδος ..... » 2.—
 Δρ. 5.—
 Ἐκ προηγουμένων εἰσφορῶν... » 62,50
 Τὸ ὅλον μέχρι 15 Μαΐου .... Δρ. 67,50

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κουριοκεφαλῆς πηγαίνει εἰς τὸν σταθμὸν νὰ μᾶθῃ κατὰ ποῖαν ὥραν φεύγει τὸ τελευταῖον τραῖνον, με τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ κύριός του. Ὁ Κουριοκεφαλῆς ἐπιστρέφει μετὰ πάροδον μῆς ὥρας.
 — Γιατὶ ἄργησες, Κουριοκεφαλῆκα;
 — Δὲν εἶχα ἐμπιστοσύνην, κύριε, εἰς τοὺς υπαλλήλους κ' ἔμεινα ἔω; ὅτου φύγη τὸ τραῖνον, διὰ νὰ εἶμαι πλέον βέβαιος.
 Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πτεροδόντος Ὀνειροῦ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΛΑΒΑ καὶ τὰ ἐπόμυνα φυλλάδια τῆς «Διαπλασίτου» μέχρι τοῦ τετάρτου, τῆς 1 Μαΐου. Μίθετέ το λοιπὸν ὅσοι με ἐρωτοῦσατε: ἡ ἔμμετρος ἐφημερίδουλα τοῦ Ἀμμήτου Γελοιοποιοῦ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκδίδεται, καὶ μάλιστα ἀνελλιπῶς!

Κατὰ πληροφορίαν τῆς Χουσαπτεροῦ Ἑλπίδος, ὁ φίλος μου Ἐνωσις ἢ Ὀνάτος εἶγεν ἀληθῆ ὄρια μου. τὴν ἡμέραν ποῦ ἐλήφθη τὸ φυλλάδιον τῆς 24ης Κυριακῆς. Εἰς τὴν τάξιν οἱ φίλοι του τῶ ἑθοναίαν: Βραβείον! Βραβείον! Ἐως ὅτου ἠρώτησε καὶ ὁ καθηγητὴς τῆς συμβόλων, μαθὼν δὲ ὅτι ἐβραβεύθη εἰς τὴν Κυριακὴν μας, τὸν συνεχάρη ἀπὸ καρδίας. — Καλῶς νὰ ἔλθῃ, Χρυσόπτερε Ἑλπίς! θὰ σὲ ἰδῶ με μεγάλην μου χαρὰν.

Πότος ἀπὸ τοὺς παιδαίους δὲν ἐθυμῆται τὰ ὄραία ἐκεῖνα γράμματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔστειλεν ἄλλοτε ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρειαν μίαν φίλην μου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Αἰγλή ἐν Ζόφω*; Αὐτὴ εἶνε ἡ Ἑλπίς Καλογεροπούλου, ἡ ἔσοχος καλλιτέχνης τοῦ ἄσματος, ἡ ὁποία ἦλθεν ἐδῶ νὰ δώσῃ μίαν ἢ δύο συνουλίας. Ὅσοι τὴν ἤκουσαν κατεμαγεύθησαν καὶ προδότησαν δι' αὐτὴν τὸ λαμπρότερον μέλλον. Κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ ὑπερήφανος, διὰ τὴν δόξαν ποῦ ἀναμείνει τὴν παλαιάν μου φίλην.

Ἐποὶ ἐπικίνδυνον ἀγωνίσμα διὰ τὰ κεφάλαια τῶν ἄλλων ἐδιόλεξεν ὁ φίλιτος Ἀνανίας — μοῦ γράφει ἡ φίλη μου *Μιμόζα* — καὶ προσέγετε νὰ μὴ τὴν πάθετε ὅπως μὴ κυρία ἢ ὁποῖα, εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς Λαριστιῆς, ἐδέχθη κατακέφαλα τὸν δίσκον τοῦ Γεωργαντᾶ. Εὐτυχῶς εἶχε τὴν ὀμβρέλλαν της ἀνοικτὴν καὶ τὸ κεφάλαι τὴν δὲ ἔσπατε ὀλας-διόλου. Ὅσον δι' αὐτὸ, μὴ φοβεῖσαι, *Μιμόζα*. Εἶδες τί ρεκόρ ἔχει ὁ Ἀνανίας καὶ ἔως ποῦ μπορεῖ νὰ φάσῃ ὁ δίσκος του...

Ποτὲ δὲν βαρύνονται τὰς ἐπιστολάς σου, *Γωάννα Λάρα*. Λαχέιον ἠγόρασα. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Εἶχε τὸσας ἐκδηλώσεις συμπαθείας ἀπὸ τὴν

Μυτιλήνην, ώστε απεναντίας εγγωνομει αὐτῶν τὸν κ. Μ. ὁ ὁποῖος ἔγινεν ἀφορμὴ μετ' τὸ δημοσίευσμα του ἐκεῖνο νὰ τῷ γράψουν τόσοι Μυτιληναῖοι καὶ νὰ τῷ ἐκφράσουν τὴν λύπην των μετὰ τὰ κολακευτικώτερα λόγια.

Νὰ μοῦ φίλησες τ' ἀδελφάκια. Ἄνθος τῆς Δόξης. Ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ἤρесе πολὺ, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἔμμετρος ἐπίλογος:

Ἐγραφα δ, τι μοῦ κατέβη
Καὶ ἐγέμου τὴν κόλλα.
Νὰ με συγχωρήσης θέλω
Δι' αὐτὰ τὰ λίγ' ἀπ' ὄλα!

Ἐχεις πολὺ ζωηρὰν φαντασίαν, Νικηφόρε Ἐλλη. Μοῦ ὑπερήρесе ἡ περιγραφὴ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς καὶ προπάντων αἱ παρομοιώσεις καὶ τὰ συμπεράσματα τοῦ τέλους. Φαίνεται ὅτι ἔχεις φλέβαν ποιητοῦ καὶ φιλοσόφου.

Κ' ἐγὼ ἔχω ἓνα παράπονον μαζί σου, Ταπεινὸν Ἴον: Ὅτι ἔκαμες τόσον καιρὸν νὰ μοῦ γράψης. Ἐλπίζω δὲ νὰ μοῦ δώσης εἰς τὸ ἔξης ἀφορμὴν νὰ παραπονεθῶ. Ὁραία ἡ περιγραφὴ τῶν ἐκδρομῶν.

Ἐχω ὑπ' ὄψει μου τὰς ὁραίας καὶ ἐνθουσιάζεις ἐπιστολάς τῆς Ἀιγυπτίας Βασιλοπαίδος, τῆς Γλυκοκοντάλας καὶ τῆς Μαγαμένης Γαζίας, σὰς ἀναγγέλλω δὲ ὅτι ἴδρυσαν μετ' ἄλλων φίλων μου νέον Σύλλογον πρὸς διδασκίαν τῆς Διαπλάσεως καὶ ἐγγραφήν ἀπόρων ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐραία Χίος. Πρόεδρος ἡ Ἀιγυπτία Βασιλοπαίς, Γραμματεὺς ἡ Μαγαμένης Γαζία, ἀντιπρόεδρος ὁ Χιώταρος, ἀντιπρόεδρος ἡ Γλυκοκοντάλα, Ταμία ἡ Μαμαμ (ὁραία ἡ ἰδέα) καὶ ἐπετα συνέχεια. Εὐχαριστήρια καὶ συγχαρητήρια, μετὰ μυστίας εὐχὰς ὑπὲρ τῆς προόδου!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅδδεν ψευδὸνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνενοῦται ἀν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τῶν δικαιωμάτων (φρ. 1.) Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνενοῦμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγῶρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ, εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδὸνυμα: Μικρὸ Διαβολάκι, α. (Α. Β. αὐτὸ ἐξέλεξα χάρτην τῶν λύσεων ἐστειλά.) Ἀγγελιαφόρος Περιοτῆρα, κ. Ἀσις τῆς Ἑλλάδος, κ. (Φ. Α. Ε.) καὶ Ναυτοπούλα τῆς Κεφαλληνίας, κ. (ἔκαμες πολὺ καλά περιμένω τώρα καὶ τὸ μεγάλο γράμμα.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδὸνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδὸνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις μετὰ ὀνόματα, ἢ μετὰ ψευδὸνυμα κατηχημένα, δὲν ἠμωσιεύονται].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἐνθουσιάζουσα Ἐλληρὶς μετ' τὴν Ἰωάνναν Δάρα, Ἀμίμητον Γελοτοπιόν, Ἀφροδέσαν καὶ Ἀγγελὸν τῆς Εἰρήνης— τὸ Ὁδράκιον Τόξον μετ' τὸ Ὁδράκιον Ἀσμα, Ἐσμεγάδαν καὶ Ἐραρινὴν Ἐσπέραν— ἡ Χρυσόπτερος Ἐλίς μετ' τὸν Λευκοκίμαντον Αἰγυλιόν, Ἐσμεγάδαν, Χιονισμένην Περιοτῆραν, Δάραρον καὶ Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὁρέων— ὁ Νικηφόρος Ἐλληρὶς μετ' τὸ Μαγαριταρένιο Δάκρον, Βασιλισσαν τῶν Ἀνθῶν, Βασιλισσαν τῶν Συμπαθῶν, Ζήτω ἡ Ἑλλάς— τὸ Μαγαμένιο Ἀκρογιάλι μετ' τὸν Φρᾶ Διάβολον, Ἐμπνευσμένην Μουσικόν, Ἀυτόνομον, Ἰωάνναν Δάρα καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὁκεανῷ— ἡ Προσφιλις Ἀνάμνησις μετ' τὴν Ἀξιολύπητον καὶ Ἐβίβην— τὸ Ταπεινὸν Ἴον μετ' τὸν Δάραρον, Βαρελάκι, Μαγαριταρένιο Δάκρον, Ἐδύτης Παρελθόν καὶ Σταγόνα ἐν τῷ Ὁκεανῷ— τὸ Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου μετ' τὴν Μακεδονίαν, Γολδοκάκην, Ὑμιπέτην Ἀετὸν, Φιλοπάριδα Ἐλληρὶν καὶ Ἰσχὸν τοῦ Πελοποννήσου— ἡ Γλυκοκοντάλα μετ' τὴν Ροδοδάκτυλον Ἡῶ καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα— ὁ Ἀστὴρ τῆς Ἐδύτης μετ'

τὸν Ἀνυκίδα, Γλυκίαν Πατρίδα, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἐραρινὴν Ἐσπέραν καὶ α21.— ἡ Ἀσις τῆς Ἑλλάδος μετ' τὸν Ἀστὴρα τῆς Ἐδύτης, Φιλοπάριδα Ἐλληροπούλαν, Πεδῖον τῆς Μάχης, Ἀθάνατον Ἑλλάδα καὶ Ὑπερήφανον Ἐλληρῖδα— ἡ Μαγαμένη Γαρδένια μετ' τὴν Ἐλληρικὴν Ἰνοήν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀμίμητον Γελοτοπιόν, Φιλοπάριδα Ἐλληροπούλαν (ὄχι, μόνον μίαν συλλογὴν δικαιούσαι νὰ στείλῃς; σὲ συγχάραι διὰ τὰ λατινικά) Ἀστὴρα τῆς Ἐδύτης, Ἐνθουσιάζουσα Ἐλληρῖδα (πολλὰ χαιρετίσματα καὶ ἐκ μέρους μου, ὅταν γράψης τῆς Μαρίας) Ὁνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐλήφθη ὑπ' ὄψει) Σύννεφον τοῦ Ὀλύμπου (διατί γράφεις χρονολογίαν εἰς τὰς ἐπιστολάς σου; πρέπει νὰ συνηθίσῃς νὰ μὴ τὴν παραλείπῃς ποτέ· αὐτὸ τὸ Π. Πνεῦμα τὸ ἐδημοσίευσεν καὶ ἄλλοτε) Ὁδράκιον Τόξον (ὑπάρχει ὁδὸς Σίνα) Γυμνάσιον Μυτιλήνης (ὁραία ἡ περιγραφὴ τῆς ἐκδρομῆς σὰς) Ἀσπρον Χρυσάνθημον (τὸ φερόμενον αὐτὸ σοῦ ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον 1—2) Μονογήτην Ἀπόλλωνα (ἡ διόρθωσις ἔγινεν) Πτερόν Ὁνειρον (ὁραία ἡ ἐπιστολὴ σου· πρέπει νὰ σημειώσης καὶ τὴν διεθῆυσίν του διὰ τὸν συστήσω) Προσφιλις Ἀνάμνησις (ὁραία ἡ ἰδέα σου, ἀλλὰ τὸ ποσόν, τὸ ὁποῖον ἀντιπροσωπεύου, τὰ βραβεῖα, εἶνε ἀσημαντόν) Πίσις-Πατρίς, α21 (ἐχαριστῶ διὰ τὸ ὁραῖον δελτάριον) Ἐλληρικὸν Πνεῦμα (ἡ ἐπιστολὴ σου μοῦ ὑπερήρесе· ἔστειλα ὅτι ἐξήγησας) Ἐλληρικὴν Ἰνοήν, Ἐραρινὴν Ἐσπέραν (ἔστειλα ἐκ νέου) Μαγαμένιο Ἀκρογιάλι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαδα μετὰ τὴν 15ην Μαΐου θάπανθῶ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 24 Ἰουνίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω μας εἰς φραγκόλους, ὡς ἑκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

290. Δεξιόγραφος.

Μαῦπσεν ἓνας φλόγγος
Σὲ κάποιον ποταμό,
Καὶ τὶ ἀντῆρα ἐγίνην,
Τὶ κρότος, τί κακό!...

291. Στοιχειόγραφος.

Μία μάγισσα ποῦ ἤξευρε καλά τὰ μαγικά τῆς Μ' ἐν' ἀοιδόν εὐθύμως, ἀλλὰ μετὰ τὰ σωστά τῆς Κί' ἀμέσως μετὰ τοὺς ἔσορτισμοὺς τῆ μέσῃ του [ἀλλάζει] Καὶ πέτρα γιὰ παντοσεῖνὰ νὰ μένη τὸν προσ- [τάζει].

292. Ἀναγραμματισμός.

Ζήτησε, λῦτα, ζήτησε
Κί' ἀφεικτως θὰ με εὐρῆς;
Ἐἶμαι ἀρχαῖος βασιλεὺς
Ποῦ πρόπει νὰ με ζευρῆς;
Ἄλλ' ὅμως τῶν στοιχείων μου
Τὴν τάξιν μὴ κινήσης,
Διότι μετ' τὴν Ἀλγεδραν
Τὸν νοῦν σου θὰ σκοτίσης.

293. Συλλαβιστὸς Ρόμβος.

- 1. — Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον τὰ ἔχει ἢ [ἀργία].
- 2. — Τὸ δευτέρου μου ζήτησε εἰς τὴ Φυτο- [λογία].
- 3. — Τὸ τρίτον ὡς Βασιλισσα τὸ πάλαι εἶχε [στύμμα].
- 4. — Εἰς τὰς ἡπίερους θὰ τὸ βρῆς ἀνρίψης ἓνα [βλέμμα].

294. Μαγικὸν Γράμμα μετ' Ἐξαγώνου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζεσθε ἄλλας τόσας λέξεις, ἀποτελούσας κατὰ σειρὰν ἐξαγώνον:

Ρώμη, κριός, μάντις, ἀμνός, σῆμα.

295. Φωνηεντόγραφος μετ' Ἀκροστοιχίδος.

Τῇ παρεμβολῇ ἐνὸς φωνήεντος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς τὰ κάτωθι σύμφωνα, ὧν ἡ τάξις εἰς ἐκάστην λέξιν δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ὧν τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουσι μέρος τοῦ φυτοῦ:

ομκλβ-κδμς-σββρρ-ροδμ-θκρσν-ροθ

296. Διπλῆ ποικιλὴ Ἀκροστιχίς μετ' Ἐλλιποσύνμφωνον καὶ Μεσοστιχίδος.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖαν θεάν· τὸ δὲ πρῶτον τῆς τελευταίας, τὸ δεύτερον τῆς προτελευταίας καὶ οὕτω καθεστῆς, σχηματίζουσι ἀρχαῖον ποιητὴν. Τέλος, τὰ μεσαῖα κατὰ σειρὰν σχηματίζουσι ἑλλιποσύνμφωνον γνομικὸν τῆς μορφῆς:

* * * * *

- 1, Υἱὸς τοῦ Πριάμου 2, Στρατηγὸς τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου 3, Ἐπιθετορ 4, Ἀρχαία θεὰ 5, Περιφρῆμος ἀγαματοποιός 6, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης 7, Ἀρχιτέκτων ἀρχαῖος

297. Μικτόν.

ν-κ-οε-αε

298. Φωνηεντόλιπον.

τ-μ-σ-κ-τ-σ-μ

299. Γεῖφος.

Ο δεῖο δεῖο δεῖο
μ' L δεῖο Βῆ δεῖο
          δεῖο

[Πᾶσαι αἱ ἀναγέγραφα Ἀσκήσεις ἐλήφθησαν ἐκ τῆς βραβευμένης Συλλογῆς τοῦ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΥ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ. Τ' ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν λίαν προσεχῶς.]

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγότεραι τῶν 10 πληρώνονται ὡς γὰ ἴσαν 10.]

Αναλλάττω δελτάρια καὶ γραμμικτόσημα πανταχῶθεν.— Assimakis M. Nicolaïdes, Mételein, Turquie. (Ζ'—144)

Συγχάραι ἐγκαρδίως τῷ «Ἐνωσις ἢ Θάνατος» πρωτεύσαντι Κυριακῇ Διαπλάσεως.— Χρυσόπτερος Ἐλίς. (Ζ'—145)

Ἐγχομαι τὰ βέλτεστα τῷ ἐν Χανίοις Συλλόγῳ «Νεότης».— Χρυσόπτερος Ἐλίς. (Ζ'—146)

Αγαπήτῃ μου Ἐλληρικῇ Αἰγλῇ, ὁ χορὸς δὲν ἔβλαψε τὴν ὄρασίν μου, ἀπεναντίας. Ἄν δὲν βλέπῃς βάλε τὰ... γυαλιὰ σου.— Ἀνδία. (Ζ'—147)

Τῇ φίλῃ Ἐραρινῇ Ζωῇ πέμπομεν ἐγκαρδίως εὐχὰς εὐτυχίας διὰ τὴν ἑορτὴν τῆς.— Νικηφόρος Ὁδράκιος, Ὁδράκιον Τόξον, Ἀθάνατος Ἑλλάς, Γλυκίαι Ἑλλάς. (Ζ'—148)

Τί γίνεσαι, Ἀρχοντοπούλα μας; Διατί δὲν μᾶς γράφεις;— Ἐραρινὴ Ἐσπέρα, Γλυκίαι Ἑλλάς. (Ζ'—149)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ		ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ		ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ	
Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:		Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20	
Ἐτήσια... φρ. 8,—		Ἐτήσια φρ. χρ. 10,—		Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου	
Ἐξάμηνος... > 4,50		Ἐξάμηνος > > 5,50		τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).	
Τρίμηνος... > 2,50		Τρίμηνος > > 3,—		ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.				Ὁδὸς Ἐθέραιδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.	
Περίοδος Β'.—Τόμος 14ος		Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1907		Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 26	

ΤΑ ΔΙΑΓΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Θεῖος καὶ ἀνεψιῶ.— Ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ἰανου.— Μία ἀνάτησις.— Τὸ ἔμβλημα τῶν Βαυναίων.— Ζέβροι κατὰ σιρονοκαμηλῶν.— Ἡ Αἰμῆ τῶν Καμηλοπαρδάλεων.

Ἡ Σέννα, ἡ δημοφιλὴς βασίλισσα τῶν Βαυναίων, ἐτελειώων, μετὰ τὴν βοήθειαν τῶν θεραπεινίδων τῆς, τὸν πρῶτόν της στολισμόν, ὅταν ἤκούσθη κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς κότλας.

Ἡ κότλα τῆς ἦτο ἀληθινὸν παλατάκι, μετ' ἀρχιτεκτονικὴν πολὺ τελειότεραν ἀπὸ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν, ποῦ ἐφαρμοζόμην συνήθως καὶ αἱ πλέον πολιτισμέναι φυλαὶ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ οἰκοδομὴ ὁμοίαιζε κῆπως μετὰ τὰ ἐξοχικὰ σπιτία τῆς Ἑλβετίας, εἶχε δὲ πολλὰ ἐξαρτήματα. Ἡ στέγη τῆς ἦτο μετὰ διπλὴν κλίσιν, καὶ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα τῆς ἐπροστάτευαν τοὺς ἐξωτερικοὺς τοίχους, ποῦ ἦσαν στολισμένοι μετὰ πολυχρωμα ζωγραφήματα καλαισθητικώτατα, εἶχαν δὲ ὀλίγυρα βεράνδες μετὰ θύρας καὶ παράθυρα κατὰ φορτὰ ἀπὸ γλυπτὰ ἢ ζωγραφιστὰ κοσμήματα.

Ὀλιγώτερον πολυτελεῖς καὶ πολὺ μικρότεραι, αἱ κατοικίαι τῶν ὑπηκόων τοῦ βασιλείου ἦσαν ἐπίσης στολισμένα μετὰ στέγας, μετὰ παράθυρα καὶ μετὰ θύρας καλὰ ἐφρημοσμένας, ἢ ὁποῖα πολυτελεῖα εἶνε σπάνιον πρᾶγμα διὰ τοὺς αὐτόχθονας λαοὺς τῆς Ροδεσίας.

Ἄλλα δὲν ἦτο ἡ ἀρχιτεκτονικὴ ἢ μόνη ὑπεροχὴ τῶν Βαυναίων ἀπέναντι τῶν γειτονικῶν φυλῶν, αἱ ὁποῖαι ὄλαι ἦσαν ὑποτελεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν των, διότι ἀπέδιδον τὴν μεγάλην δύναμίν των εἰς κῆποιαν ὑπερφυσικὴν αἰτίαν.

Εἰς τὴν γῆν ποῦ ἀρδεύουν ὁ Σαγγάλης καὶ ὁ Σανυάλης, οἱ παραπόταμοι τοῦ Ζαμβέζη, εἰς τοὺς προποδας τῶν Μαφουναθούλων ὄρεων, εἰς πλάτος νότιον 16° 13' 38" καὶ μήκος ἀνατολικὸν 32° 32', εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς τοῦ περιφρῆμου κράτους τοῦ Μονομοτάπα, εὐρίσκειται τὸ σημερινὸν βασίλειον τῶν Βαυναίων. Εἶνε ὄλοι τῶν ὠραῖοι ἀνδρες, ὑψηλοὶ, ρωμαλέοι, μετὰ χρῶμα σχετικῶς

τούτου, εἶχον οἱ Βαυναῖοι γνώσεις τῆς γεωργίας καὶ τῶν κυριωτέρων τεχνῶν. Δι' αὐτὸ κατώρθωσαν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἐπικυριαρχίαν των εἰς τὰς ἄλλας φυλάς, καὶ αὐταὶ ἔχουν ὑποταχθῆ εὐπειθῶς εἰς αὐτοὺς καὶ ἀναγνωρίζουν ὅτι οἱ Βαυναῖοι, τὰ τέκνα τοῦ Ἀέοντος, πρέπει νὰ κατέχουν τὴν πρωτοκαθεδρίαν μετὰ τῶν πάντων τῶν τεκνων τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, ἀφοῦ καὶ τὸ ἔμβλημα των, τὸ ἱερόν των θηρίον, ὁ βασιλεὺς τῶν δασῶν ὑπερβαίνει κατὰ τὴν ρώμην ὄλα τὰ ἄλλα.

Μόνον οἱ Βά-Τοάναι, τὰ τέκνα τοῦ Κροκοδείλου, οἱ παρόχθιοι τῶν ἐλῶν τοῦ Νκάμη, ἔκαμναν ἀπὸ τίνος ἀνταρσίας ἐναντίον τῆς ἐξουσίας τῶν Βαυναίων. Πολὺ συχνὰ, ἀποσπάσματα ἔτριπα εἰς στρουθοκαμηλούς μετὰ κόκκινες οὐρές (τὰ πολεμικὰ ἄλογα, ποῦ μόνον οἱ Βά-Τοάναι μετεχειρίζοντο), εἶχαν ἔλθῃ νὰ προκαλέσουν τὰ τέκνα τοῦ Ἀέοντος, ἕως εἰς τὰ ὠχυρώματα των.

Ἡ Σέννα ὄμως, ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἰανου, ἡ ὁποία, ἂν καὶ δεκαεξέ μόνον ἐτῶν, ἐκυβερνοῦσε τὸ βασίλειον, ὅταν ὁ ἀδελφός της ἀπουσίαζεν, εἶχεν ἀρκεστὴν ἀποκρούσῃ τὰς ἐπιθέσεις τῶν Βά-Τοάνα, χωρὶς νὰ προβῇ εἰς ἀντίποινα. Ἐπερίμενε, διὰ νὰ ἐνεργήσῃ τὴν ἀντεπίθεσιν, νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ Ἰανός...

Ὅταν ἤκούσθη ὁ κτύπος εἰς τὴν θύραν τῆς κότλας, ἔκφρασις ἐκπλήξεως ἐξωγραφῆθη εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα.

Πόως ἦτο ὁ τολμηρὸς, ποῦ ἤρχετο τόσον ἐνωρὶς νὰ ἐνοχλήσῃ τὴν βασίλισσαν;

Ἡ Σέννα διέταξε τὴν ἀραπίαν, ποῦ τὴν ἐκτένιζε, νὰ τῆς δέσῃ τὴν τελευταίαν τῆς κορδέλλαν— καὶ ἦσαν αἱ κορδέλλαι τῆς ἀπὸ κόκκινον φλοῖον δένδρου, ἐβεβαίωσαν οἱ γειτονικοὶ λαοὶ ἐκτὸς δὲ

Ἡ Βασίλισσα ὠμίλησε... (Σελ. 202, στ. β')